எதிரிகள் வாழ்க!

ராஜேஷ்குமார்

1

காலை பதினோரு மணி.

ஜன நெரிசலும் - காற்றில் வாகனங்களின் புகையும் நிறைந்த அந்த சாலையின் ஓரத்தில் தன் ஸ்கூட்டரை நிறுத்தி ஸ்டாண்டிட்டுவிட்டு எதிரே இருந்த அந்த பீடாக் கடையைப் பார்த்தான் மாணிக்கராஜ்.

கடையின் பெயரே வித்தியாசமாய் இருந்தது.

ஒரு இந்நாட்டு மன்னரின்
வெற்றிலைப் பாக்குக்கடை

ரோட்டைக் கிராஸ் செய்து - கடையை நெருங்கியபோது கடையின் இடது பக்கம் ஒரு பெரிய கரும்பலகை தெரிய அதில் சாக்பீஸை நீரால் நனைத்து எழுதப்பட்ட வாசகங்கள் பளிச்சென்று மின்னன.

'பாரத மாதா வாழ்க!' 'பாருக்குள்ளே நல்ல நாடு' என்று பாரதியாரால் புகழப்பட்ட இந்த இந்தியத் திருநாட்டுக்குள் நான் ஒரு குடிமகன். தெரியாத்தனமாய் எம்.ஏ.வை பாஸ் செய்துவிட்டவன். வேலை கிடைக்கும் என்று நம்பி - ஏராளமான இண்டர் வியூக்களை அட் டெண்ட் செய்தவன். வேலை கிடைக்காமல் போகவே 'சுய தொழில்' ஏதாவது செய்யலாம் என்று எண்ணி - கடன் தொகைக்காக - அரசு பாங்க்குகளுக்குப் போய் மனக்காயங்களோடு திரும்பியவன். இனியும் தாமதித்தால் பஸ் ஸ்டாப்களில் பிச்சை எடுக்க, கைநேந்த வேண்டிய நிலைமை வருமோ என்று எண்ணி - என் விதவை தாயிடம் மிச்சம் இருந்த சொற்ப நகைகளை விற்று - இந்த வெற்றிலைப் பாக்குக் கடை வைத்தவன். அன்பு கூர்ந்து ஆதரவு கொடுங்கள். ஒரு இந்நாட்டு மன்னரின் வயிறும் - அவனைப் பெற்ற மகாராணியின் வயிறும் பட்டினி கிடக்காமல் இருக்க உதவுங்கள்.

இப்படிக்கு இளந்தேவன்.

மாணிக்கராஜ் ஒரு புன்னகையோடு - கடைக்குள் இருந்த அந்த இளைஞனை ஏறிட்டான். வயது முப்பது இருக்கலாம். உயரமும் தாட்டியும் நிரம்பிய உடம்பு. கோதுமை நிறம். சுத்தமாய் மழிக்கப்பட்ட முகம். தீட்சண்யக் கண்கள். பழுப்பு நிறத்தில் முரட்டு கதர் சர்ட்டும் - வேஷ்டியும் உடுத்தியிருந்தான். இடது கையில் ஒரு கவிதைப் புத்தகம். தலைப்பு 'எரிதழல்' என்று சொன்னது.

''வணக்கம்... இங்கே இளந்தேவன்ங்கிறது...?''

''நான்தான்...''

மாணிக்கராஜ் கை நீட்டினான். ''நான் 'யுகம்' பத்திரிகையிலிருந்து வர்றேன். என் பேர் மாணிக்கராஜ்...''

''ரிப்போர்ட்டரா?''

''ஆமா...''

''என்ன விஷயம்...?''

''உங்களை ஒரு பேட்டி எடுக்கணும்...''

''எதுக்கு...?''

''இளைஞர்கள்ல நீங்க கொஞ்சம் வித்தியாச மானவரா இருக்கீங்க... கடைக்கு போர்டும்... கரும்பலகையில் எழுதி வெச்சிருக்கிற வாசகங்களும்... எல்லோரையும் ஒரு நிமிஷம் நின்று பார்க்க வைக்குது...''

''அது விளம்பரம் இல்லை ஸார். என்னோட மனக்குமுறல்.''

''எனக்குப் புரியுது.... உங்களுடைய நியாயமான கோபம் எல்லோருக்கும் புரியணும்ன்னா... எங்க 'யுகம்' பத்திரிகைக்கு நீங்க ஒரு பேட்டி தரணும்.''

இளந்தேவன் பதில் சொல்வதற்குள் - சாராய வாசத்தோட லுங்கி கட்டிய பேர்வழி ஒருவன் குமுறலோடு வந்து நின்றான்.

''இன்னாபா... சின்ன பாரதி பீடி இருக்கா....''

''இருக்கு...''

''ஒரு கட்டு குடு...''

''துட்டு...?''

''குடுக்காமே பூடுவேனா...?'' அவன் சட்டைப் பைக்குள் கையை விட்டு கசங்கிய இரண்டு ரூபாய் நோட்டொன்றை எடுத்துக் கொடுத்தான்.

இளந்தேவன் நோட்டை வாங்கி கல்லாவில் போட்டுக் கொண்டு பிடிக்கட்டை எடுத்துக் கொடுத்தான்.

''வாளப்பளம்... இருக்கா...?''

''இல்ல...''

''ஒரு குலையை கட்டி தொங்க விட வேண்டியதுதானே...?''

''சரி...''

லுங்கிகாரன் நகர்ந்து போனதும் - இளந்தேவன் மாணிக்க ராஜை ஏறிட்டான். ''என்னோட கஸ்டமர்கள் எப்படி இருக்காங்கன்னு பார்த்தீங்களா... ரிப்போர்ட்டர் ஸார்...?''

மாணிக்கராஜ் சிரித்தான். ஹேண்ட் புக்கை பிரித்து பேனாவை பிதுக்கியபடி கேட்டான். ''பேட்டியை ஆரம்பிக்கலாமா...?''

''ம்...''

''உங்களுக்கு இந்த ஊர்தானா...?''

''ஆமா...''

''எந்த காலேஜில் படிச்சீங்க...?''

''கவர்மெண்ட் ஆர்ட்ஸ்...''

''எம்.ஏ.யில் என்ன சப்ஜெக்ட்...?''

''எக்னாமிக்ஸ்...''

''உங்க குடும்பத்துல யார் யார் இருக்காங்கன்னு தெரிஞ்சுக்கலாமா...?''

''நானும் அம்மாவும் மட்டும்தான்...''

''அப்பா எப்ப இறந்து போனார்...?''

''நான் பி.ஏ.படிச்சிட்டிருக்கம்போது...''

''அவர் என்ன உத்யோகம் பார்த்தார்...?''

''கார்ப்பரேஷன் ஸ்கூல்ல தமிழ் வாத்தியாரா [illegible]

அவரோட உயிர் எந்த சூழ்நிலையில் எப்படி பிரிஞ்சதுன்னு சொன்னா உங்களுக்கு ஆச்சர்ய மாயிருக்கும்.''

''சொல்லுங்க...?''

''கம்பராமாயண செய்யுளை... ராமர் அயோத்தியை விட்டு காட்டுக்கு போகும் படலத்தை - உணர்ச்சி வசப்பட்டு சொல்லிக் கொண்டிருக்கும் போது, அப்படியே நாற்காலியில் சாய்ந்து உயிரை விட்டவர். கடைசி வரைக்கும் 'தமிழ் தமிழ்'ன்னுட்டே செத்துப் போனார்...''

மாணிக்கராஜ் சில விநாடிகளை மௌனத்தில் கரைத்துவிட்டு இளந்தேவனிடம் நிமிர்ந்தான்.

''எம்.ஏ.வை ஃபர்ஸ்ட் கிளாஸ்லதானே பாஸ் பண்ணீங்க?''

''ஆமா...''

''அப்படியிருந்தும்... ஏன்... உங்களுக்கு வேலை கிடைக்கலை,..?''

''இந்நாட்டு மன்னருக்கு எதுக்காக வேலை தரணும்ன்னு நினைச்சுட்டாங்க...! அட... ஏன் ஸார் வயித்தெரிச்சலை கிளப்பறீங்க...? தரங்கெட்ட அரசியல்வாதிகள்கிட்டே நாடு இருக்கிற வரைக்கும்... திறமையானவங்களுக்கு வேலை கிடைக்காது ஸார்...''

''எத்தனை இண்டர்வியூ அட்டெண்ட் பண்ணியிருப்பீங்க...?''

''நான் கணக்கு வெச்சுக்கலை...''

''எம்.ஏ.வை ஃபர்ஸ்ட் கிளாஸ்ல படிச்சு பாஸ் பண்ணின நீங்க ஒரு பெட்டிக்கடை வெச்சுகிட்ட துக்காக வெட்கப்படலையா...?''

''நான் எதுக்காக வெட்கப்படணும்...? இந்த தேசம் தான் வெட்கப்படணும்...''

''இதுல ஒரு நாளைக்கு உங்களுக்கு எவ்வளவு வருமானம் கிடைக்கும்...?''

''நானும் எங்கம்மாவும் இந்த இந்தியாவில உயிர் வாழ முடியும்ங்கிற நம்பிக்கையை இந்தப் பெட்டிக்கடை குடுத்திருக்கு...''

''உங்களை ஒரு போட்டோ எடுத்துக்க லாமா...?''

''வேண்டாம். என்னோட படம் பத்திரிகையில் வர்றதை நான் விரும்பலை...''

''ஏன்...?''

''விரும்பலைன்னா... விட்டுடுங்களேன்...''

''சரி...உங்க லட்சியம் என்ன...?''

''சொன்னா உங்களுக்கு அதிர்ச்சியா இருக்கும்.''

''பரவாயில்ல சொல்லுங்க...''

''இந்தியாவில் இருக்கிற எல்லா அரசியல் வாதிகளையும் வரிசையா நிக்க வெச்சு... சுட்டுத் தள்ளனும்...''

மாணிக்கராஜ் சிரித்தான்.

''அரசியல்வாதிங்க மேல உங்களுக்கு என்ன கோபம்...?''

''நாட்டில் இருக்கிற எல்லா பிரச்சனைகளுக்கும் அவங்கதானே காரணம்...?''

''விரக்தியில் பேசறீங்கன்னு நினைக்கிறேன்.''

''விரக்தி இல்ல ஸார். நிதர்சன உண்மை. நாட்ல இருக்கிற வேலை இல்லா திண் டாட்டத்தைப் பற்றியும்... விஷம் போல ஏறிட்டு வர்ற விலைவாசியைப் பற்றியும் எந்த அரசியல்வாதியாவது கவலைப்படறானா ஸார்...? அவனவனுக்கு தன் பதவி மேல குறி. பதவியைக் காப்பாத்திக்க எதை வேணுமின்னாலும் இழக்கத் தயாராயிருக்கான்.''

''நீங்க சொன்னதையெல்லாம் பத்திரிகையில் அப்படியே போடல்லாமா...?''

''தாராளமா போடலாம்...''

''நீங்க சொன்ன கருத்துகளுக்கு நன்றி...''

''பேட்டி எந்த வார இஷ்யூவில் வரும்...?''

''அடுத்த வாரமே...''

''எனக்கொரு காம்ப்ளிமெண்ட்ரி காபி அனுப்புவீங்களா....''

''கண்டிப்பா...''

மாணிக்கராஜ் விடைபெற்றுக் கொண்டு - எதிர்ச்சாரியில் நிறுத்தியிருந்த ஸ்கூட்டரை நோக்கிப் போன விநாடி -

கொஞ்சம் தள்ளி -

சிகரெட் பிடித்தபடி நின்றிருந்த ஒரு ஆள் - இளந்தேவனை நெருங்கினான். அவன் புன்னகைத்தான்.

‘‘வா... சிகாமணி...’’

சிகாமணி தன் கையிலிருந்த சிகரெட் சாம்பலை கீழே தட்டியபடி கேட்டான்.

‘‘வந்துட்டு போறது... யாரு...?’’

‘‘யுகம் பத்திரிகையோட நிருபர்...’’

‘‘என்னவாம்...?’’

‘‘எம்.ஏ.படிச்சிட்டு ஏன் பெட்டிக்கடை வெச்சிருக்கேன்னு கேக்க வந்திருக்கான்...’’

‘‘வழக்கம்போல தேசத்தையும், அரசியல் வாதிகளையும் திட்டினியாக்கும்...?’’

‘‘ஆமா... வேற வழி...?’’

சிகாமணி சட்டென்று குரலைத் தாழ்த்திக் கொண்டான்.

‘‘சரி...! சரக்கு வந்திருக்கு... எப்ப எடுத்துக்கிறே...?’’

‘‘எவ்வளவு வந்திருக்கு...?’’

‘‘ஒரு பாக்ஸ் ப்ரவுன் சுகர். ரெண்டு பாக்ஸ் மார்ஃபியா...’’

‘‘பார்ட்டி யாரு...?’’

‘‘கொச்சின் முஸ்தபா...’’

‘‘எத்தனை மணிக்கு வரட்டும்...?’’

‘‘சாயந்தரம் ஆறு மணிக்கு மேல... ராத்திரி எட்டு மணிக்குள்ளே எப்ப வேணுமின்னாலும் வரலாம்... எட்டரை மணிக்கெல்லாம் முஸ்தபா கிளம்பிடுவார்...’’

‘‘சரி... ஏழு மணிக்கு வர்றேன்...? வழக்கமான ஹோட்டல்தானே...?’’

‘‘ஆமா...’’

2

அரவிந்தா காலனியில் ஐந்தாவது செக்டார். [illegible]-ஆம் எண்ணிட்ட பங்களா. நேரம் இரவு இரண்டு மணி.

காம்பௌண்ட் கேட் அருகே அந்த ரிக்ஷா வந்து நின்றது. அதிலிருந்து அலைய குலைய இறங்கிய அந்த நடுத்தர வயது நபர் - காம்பௌண்ட் கேட்டை நெருங்கி உலுக்க - செக்யூரிட்டி கூண்டுக் குள்ளிருந்து - வாட்ச்மேன் வெளிப்பட்டான்.

‘‘யாரு...?’’

‘‘முதலியார் குப்பத்திலிருந்து வர்றேன்... டாக்டரம்மாவை அவசரமா பார்க்கணும்...’’

‘‘எதுக்கு...?’’ கையில் டார்ச் உயிர் பெற்றது.

‘‘எம் பொண்ணுக்கு திடீர்னு ஜன்னி கண்டிருச்சு...! அதான் டாக்டரம்மாவை நேர்ல பார்த்து கூட்டிட்டுப் போலாம்ன்னு வந்தேன்...’’

‘‘இந்த நேரத்துக்கு... டாக்டரம்மா வர மாட்டாங்க...’’

‘‘அய்யா...! எம்பொண்ணு உசிருக்கு ஆபத்தான நிலைமையில துடிச்சிட்டிருக்கா... எந்த டாக்டரைப் போய் கூப்பிட்டாலும் வரமாட்டேங்கிறாங்க...! அய்யா பெரிய மனசு பண்ணி உள்ளாறவிடுங்க... நான் டாக்டரம்மாவைப் பார்த்து...’’

‘‘எதுவாயிருந்தாலும் சரி... காலையில வா...’’

‘‘அப்படி சொல்லாதீங்கய்யா... டாக்டர் இப்ப வரலைன்னா எம் பொண்ணு பொணமாயிடுவா...’’

‘‘இந்த ராத்திரி நேரத்துல இங்கே வந்து ஏன்யா உயிரை வாங்கறீங்க...? கவர்மெண்ட் ஆஸ்பத்திரிக்கு எடுத்துட்டுப் போக வேண்டியதுதானே...?’’

‘‘அய்யா... பொண்ணை வண்டியில வெச்சு... கொண்டு போக முடியாத நிலைமை. அதான் டாக்டரம்மாவை கூட்டிட்டுப் போக வந்தேன்...’’

‘‘டாக்டரம்மா வரமாட்டாங்க... நீ உம் பொண்ணை ஆஸ்பத்திரிக்கே கொண்டு போயிடு...! கால நேரம் தெரியாமே வந்துகிட்டு...’’

‘‘அய்யா... கொஞ்சம் தயவு பண்ணுங்க... எனக்கிருக்கிறது ஒரு பொண்ணு... அது கண்ணை மூடிட்டா... எனக்கு இருக்கிற ஒரே உறவும் அத்துப் [illegible]

வாட்ச்மேன் குரலை உயர்த்தினான்.

"இதோ பார்! இங்க வந்து புலம்பிட்டிருக்கிறதுல ஒரு பிரயோஜனமும் இல்ல... டாக்டரம்மாவை இந்நேரத்துக்கெல்லாம் எழுப்ப முடியாது... ஆஸ்பத்திரியில் ஒரு ஆபரேஷனை முடிச்சுக்கிடு... பதினோரு மணிக்குத்தான் வந்து படுத்தாங்க. அவங்களும் மனுஷங்கதானே...? கொஞ்ச நேரமாவது தூங்கி எந்திரிக்க வேண்டாம்...?"

"அய்யா! எம் பொண்ணோட உசிரு... ஊசலாடிக்கிட்டு இருக்கு... டாக்டரம்மாகிட்டே போய் விஷயத்தைச் சொன்னா... அவங்க கண்டிப்பா வருவாங்க."

"யோவ்! சொன்னா கேக்க மாட்டே...? மரியாதையா இப்ப இந்த இடத்தை விட்டு போகப் போறியா இல்லையா...?"

வாட்ச்மேன் கத்திக் கொண்டிருக்கும் போதே -

மாடியறையின் கண்ணாடி ஜன்னல்களில் ட்யூப் லைட் வெளிச்சம் 'திடும்'மென்று ஒட்டிக் கொள்ள - கதவு திறந்தது.

நைட் கவுனில் டாக்டர் புவனேஸ்வரி எட்டிப் பார்த்தாள். முப்பது வயதுக்குள்ளே முகம்.

"கருப்புசாமி..."

"அம்மா..."

வாட்ச்மேன் ஓடினான். ஜன்னலுக்கு கீழே போய் நின்றான்.

"அங்கே என்ன சத்தம்...?"

"முதலியார் குப்பத்திலிருந்து யாரோ ஒரு ஆள் வந்து 'ரகளை' பண்ணிட்டிருக் கான்மா! இந்த ராத்திரி நேரத்துல அவனோட பொண்ணுக்கு நீங்க வைத்தியம் பாக்கணுமாம். கூட்டிப் போக வந்திருக்கான்..."

"அந்த ஆளை உள்ளே வரச்சொல்லு..."

"அ...அம்மா..."

"ம்... சீக்கிரமா வரச்சொல்லு."

வாட்ச்மேன் தலையாட்டிவிட்டு - ஓடிவந்து - கதவைத் திறந்துவிட அந்த ஆள் உள்ளே போனான்.

அதற்குள் புவனேஸ்வரி போர்டிகோவுக்கு வந்திருந்தாள்.

"யாரப்பா... நீ...?"

"டாக்டரம்மா... என் பேரு வடிவேலுங்க... கூலிக்கு விவசாய வேலை பார்க்கிற ஆளுங்க... எம் பொண்ணுக்கு பத்து நாளைக்கு முன்னாடி பெரசவம் ஆச்சுங்க. இப்ப திடீர்ன்னு ஜன்னி கண்டு தூக்கித் தூக்கிப் போடுதுங்க... கண்ணு ரெண்டும் அப்படியே நின்னுப் போச்சுங்க... எந்த டாக்டரைக் கூப்பிட்டாலும் இந்த நேரத்துல வர மாட்டேங்கிறாங்க... நீங்க பெரிய மனசு பண்ணி என் குடிசைக்கு வந்து - வைத்தியம் பார்த்த எம் பொண்ணு எனக்கு உசிரோட கிடைப்பா..."

"பொண்ணுக்கு குழந்தை பொறந்து எத்தனை நாளாச்சுன்னு சொன்னே...?"

"பத்து நாளாச்சு...?"

"சுகப்பிரசவமா...?"

"ஆமாங்க..."

"வீடு எங்கே... முதலியார் குப்பத்திலா?"

"ஆமாங்க..."

"நீ... எதுல வந்தே...?"

"ரிக்ஷாலே..."

"அதை அனுப்பிச்சுடு... கார்ல போயிடலாம்... ஒரு நிமிஷம் இப்படி உட்காரு... வந்துடறேன்..."

புவனேஸ்வரி வீட்டுக்குள் போனாள். ட்ரஸ்ஸிங் அறைக்குள் நுழைந்து - நைட் கவுனை உரிந்து விட்டு - வேறு சேலைக்க மாறிக் கொண்டிருந்த போது - அவளுடைய கணவன் செல்வமணி உள்ளே வந்தார்.

"என்ன புவனா... இந்த ராத்திரி நேரத்துல எங்கே கிளம்பிட்டே...?"

"ஒரு பேஷண்ட்டை அட்டெண்ட் பண்ணத்தான்."

"ராத்திரி நேரங்கள்ல பேஷண்டை போய்... அட்டெண்ட் பண்ற ரிஸ்க்கையெல்லாம் எடுக்கணுமா...?"

"சீரியஸ் கேஸ் மாதிரி தெரியுது..."

''எந்த ஏரியா...?''

''முதலியார் குப்பம்...''

''மோசமான ஏரியாவாச்சே? கள்ளச் சாராயம். ப்ராஸ்ட்டியூஷன் இந்த ரெண்டு பிரதான தொழிலுக்கும் பேர் போன ஏரியாவாச்சே...?''

''பாண்டிச்சேரியில் இந்த இரண்டு தொழிலும் இல்லாத ஏரியாவே கிடையாது...''

''இந்த அகால நேரத்துல கேஸ் அட்டெண்ட் பண்ணப்போறது எனக்குப் பிடிக்கலை. பகல் நேரத்திலேயே பாதகங்கள் நடக்கிற ஊர் இது...''

''புவனேஸ்வரி சிரித்தாள். ''தைரியமா இருங்க... யாரும் என்னை எதுவும் பண்ணிட முடியாது...''

''நீ போகத்தான் போறியா...?''

''ஆமா...'' புடவையை மாற்றிக் கொண்ட புவனேஸ்வரி, பெட்டியைத் திறந்து தன் சிறிய மெடிக்கல் கிட்டை எடுத்துக் கொண்டாள்.

3

செவ்வந்தி பாக்கு இருக்கா...?''

கல்லாப் பெட்டியில் இருந்த பணத்தை எண்ணிக் கொண்டிருந்த - இளந்தேவன் நிமிர்ந்தான். 'பேகி' சர்ட் பேண்டில்கல்லந்து போன தலையோடு அந்த இளைஞன் நின்றிருந்தான்.

''என்ன கேட்டே...?''

''செவ்வந்தி பாக்கு...''

''அது இல்ல...''

இளைஞன் சிரித்தான்.

''நான் காலேஜ் ஸ்டூடண்ட் தான்... டேனியல் ராஜ் சொல்லித்தான் வந்தேன்...''

''எந்த டேனியல் ராஜ்...?''

''கே.எம்.சி.காலேஜ்...''

''நீ... எந்த காலேஜ்...?''

''கவர்மென்ட் ஆர்ட்ஸ்.''

''செவ்வந்தி பாக்கை முன்னே பின்னே போட்டு பழக்கம் இருக்கா?''

''நிறையவே இருக்கு...''

''சரி... எது வேணும்...?''

''பிரவுன் ஸுகர்...''

''விலை ஜாஸ்தியாகும்...''

''தெரியும்... குடு...''

இளந்தேவன் கல்லாப் பெட்டிக்கு கீழ்நேந்த ஒரு மரத்தடுப்பைத் திறந்து - செவ்வந்தி பாக்குத்தூள் என்று அச்சிட்ட ஒரு பொட்டலத்தை எடுத்து நீட்டினான். நூறு ரூபாய் நோட்டு கை மாறியது.

''வெள்ளை தேவதை என்னிக்கு வரும்...?''

''நாளைக்கு...''

''மிட் நைட் ப்ளூ...?''

''அது இனிமே வராது...! பேசிகிட்டு நிக்காதே... போய் கிட்டே இரு...''

அந்த இளைஞன் பிளாட்பாரத்தின் ஓரமாய் நிறுத்தி வைத்திருந்த ஆர்.எக்ஸ். பைக்கை நோக்கிப் போன விநாடி -

ரோட்டின் எதிர்ச்சாரியில் இருந்த ஸ்டைல் மேன் ஹேர்ட்ரஸ்ஸர்ஸ் சலூனிலிருந்து - அதன் உரிமையாளர் அய்யாவு குரல் கொடுத்தார்.

''இளந்தேவன்...''

நிமிர்ந்தான்.

''என்ன...?''

''உனக்கு போன்...?''

இளந்தேவன் எழுந்து - வேஷ்டியை இழுத்துக் கட்டிக்கொண்டு கடையிலிருந்து வெளிப்பட்டான். ரோட்டை கிராஸ் செய்து - சலூனுக்குள் நுழைந்து - டெலிபோனின் ரிஸீவரை எடுத்தான்.

''ஹலோ...''

''இளந்தேவனா...?''

''ஆமா...''

''நான் பலராமன் பேசறேன்... உங்க வீட்டுக்கு பக்கத்து வீட்ல குடியிருக்கற பஸ் கண்டக்டர் பலராமன்...''

''என்ன ஸார்... என்ன விஷயம்...?''

''உன்னோட அம்மா திடீர்னு மயக்கம் போட்டு விழுந்துட்டாங்க. சரவணா நர்சிங்ஹோம்ல கொண்டு போய் அட்மிட் பண்ணியிருக்கு...''

அதிர்ந்தான் இளந்தேவன்.

''அ...அம்மாவுக்கு... என்ன...?''

''தெரியலை! டாக்டர் பார்த்திட்டிருக்கார்.''

''உ...உயிருக்கு ஒ...ஒண்ணும்...''

''டாக்டர் எதுவுமே சொல்லலை...''

''நான் இப்ப வர்றேன்...''

''சீக்கிரமா வா...! நீ வந்ததும் நான் உடனடியா ட்யூட்டிக்குக் கிளம்பியாகணும்...''

இளந்தேவன் ரிஸீவரை வைத்து விட்டு - புயலாய் வெளியே வந்தான். பலகைகளை எடுத்துப் பொருத்தி கடையை அவசர அவசரமாய் மூடினான். கடைக்குப் பின்புறம் வைத்திருந்த தன்னுடைய மொபெட்டை எடுத்துக் கொண்டு -'ர்ர்ர்ர்'ரென்று கிளம்பினான்.

பத்து நிமிஷ பயணத்தில் -

சரவணா நர்சிங் ஹோம் வந்தது.

அவசர சிகிச்சைப் பிரிவு வார்டின் வராந்தாவிலேயே பலராமனும், அவனுடைய மனைவி விமலாவும் காத்திருந்தார்கள். பதட்டமாய் அவர்களை நெருங்கினான்.

''என்னாச்சு...?''

''டாக்டர்...இன்னும் வெளியே வரலை...''

''அ... அம்மாவுக்கு எ... எப்படி ம...மயக்கம்...?''

பலராமனின் மனைவி குறுக்கிட்டுச் சொன்னாள். ''எங்க வீட்டு க்ரைண்டர் ரிப்பேர்ங்கிறதுனால... உங்க வீட்டுக்கு மாவரைக்கப் போனேன். வா... என்னு சொல்லி சிரிச்சுப் பேசிட்டிருந்த அம்மா திடீர்னு... நெஞ்சை பிடிச்சுக்கிட்டு அப்படியே சாய்ஞ்சுட்டாங்க... அப்புறம்... தூங்கிட்டிருந்த என்னோட கணவரை எழுப்பி... அம்மாவை இங்கே கூட்டிட்டு வந்தோம்...''

அவள் சொல்லிக் கொண்டிருக்கும் போதே - அவசர சிகிச்சை வார்ட்டின் கதவைத் திறந்து கொண்டு டாக்டர் வெளிப்பட்டார்.

4

கார் முதலியார் குப்பத்தை நோக்கி அந்த [illegible] வேளையில் சீறி விரைந்து கொண்டிருந்தது. [illegible]வரி ஓட்ட பின் சீட்டில் - வடிவேல் உட்கார்ந்திருந்தான்.

''உன் பொண்ணோட பேரென்ன...?''

''தேவானைங்க...''

''இதுதான் முதல் பிரசவமா?''

''ஆமாங்க...''

''குழந்தை பொறந்து எத்தனை நாளாச்சு...?''

''பத்து நாளுங்க...''

''பொண்ணுக்கு அம்மா இருக்கா...?''

''இல்லீங்க...''

''அப்படின்னா இப்ப யாரு பக்கத்துல இருக்காங்க...?''

''பக்கத்து வூட்டுக் கிழவி...''

சில நிமிஷ பயணத்திற்குப் பிறகு கார் - முதலியார் குப்பத்துக்குள் நுழைந்து மண் ரோட்டில் இறங்கியது.

''என்ன இந்த இடம் இருளோன்னு இருக்கு...?''

''ராத்திரியில பெரும்பாலும் இங்கே லைட்டே எரியாதுங்க.''

''ஏன்...?''

''கள்ளச் சாராயம் விக்கிற பயலுக... தெரு விளக்குகளையெல்லாம் உடைச்சுடறாங் கம்மா.''

ஆங்காங்கே சிம்னி விளக்குகளின் வெளிச்சம் தெரிய கூடவே சிரிப்புச் சத்தம்.

''உன் வீடு எங்கே...?''

''நேரா போய் சோத்துக்கை, பக்கம் திரும்பணும்மா...''

அவன் சொன்னபடியே கார் சென்று திரும்பியது. ஒரு குடிசைக்கு முன்னால் நாலைந்து பேர் கூட்டமாய்

நின்றார்கள். வீட்டுத் திண்ணையில் காடா விளக்கு ஒன்று சொற்பமாய் வெளிச்சம் தந்து கொண் டிருந்தது.

''அந்த வீடா...?''

''ஆமாங்கம்மா...''

கார் வீட்டுக்கு முன்னால் போய் நின்றது. வடிவேல் அவசர அவசரமாய் காரினின்று இறங்கினான்.

''மாடசாமி! தேவானைக்கு இப்போ எப்படியிருக்கு?''

''ஒண்ணும் பயமில்ல மச்சான்... பக்கத்து வூட்டு கிழவி ஏதோ கஷாயத்தை வெச்சு வாய்ல ஊத்தினா... வலிப்பு நின்னுடுச்சு...''

''டாக்டரம்மா... நீங்க வந்து... எம் பொண்ணை பாருங்கம்மா...''

வடிவேல் புவனேஸ்வரியை வழி நடத்தி - குடிசைக்குள் கூட்டிப் போனான். உள்ளே இருந்த பெண்கள் விலகி நிற்க - பாயில் கிடந்த அந்தப் பெண் சோர்வாய் கண்களை மலர்த்தியபடி தெரிந்தாள்.

புவனேஸ்வரி அவளருகே மண்டியிட்டு உட்கார்ந்தாள். நாடி பிடித்து சோதித்தவள் முகம் மாறினாள்.

''வடிவேல்.''

''அம்மா...''

''உம் பொண்ணை உடனடியா ஆஸ்பத்திரிக்கு கொண்டு போகணும்...''

''அதான் வலிப்பு நின்னுடுச்சேங்களேம்மா...''

''வலிப்பு தற்காலிகமாத்தான் நின்னுருக்கு. அந்த வலிப்பு மறுபடியும் வரக்கூடாது. வந்தா உம் பொண்ணு பிழைக்கிறது கஷ்டம்...''

''அ...அம்மா...!''

''ஒரு விநாடி கூட இவளை இங்கே வெச்சிட்டிருக்கக் கூடாது. கொண்டு போய் என் காரில் படுக்க வையுங்க...''

இரண்டு பேர் தேவானையை தூக்கிக் கொண்டார்கள். அந்த நிமிஷம் முடிவதற்குள் காரின் பின் சீட்டில் கிடத்தப்பட்டு - வடிவேல் பக்கத்தில்

உட்கார - புவனேஸ்வரி காரை கிளப்பினாள். வடிவேல் அரற்றினான்.

''அம்மா...! எம் பொண்ணுக்கு ஒண்ணும் ஆயிடாதே?''

''தைரியமாயிரு. ஆஸ்பத்திரிக்கு கொண்டு போய் உடனடியா ஒரு சிகிச்சை குடுத்தா சரியாயிடும்...''

கார் வேகம் எடுத்தது.

உச்ச பட்ச வேகம்.

கார் அவளுடைய நர்சிங் ஹோமில் நுழைந்தபோது இரண்டரை மணி. காரைப் பார்த்ததும் நைட் டியூட்டியில் இருந்த - நர்ஸ்கள் இரண்டு பேர் ஓடி வந்தார்கள். கார் அருகே பதட்டமாய் குனிந்தார்கள்.

''டாக்டர்...''

''நீ... ட்ரிப்ஸீக்கு ஏற்பாடு பண்ணு.... நீ ஸ்ட்ரெச்சரைக் கொண்டா.''

நர்ஸ்கள் ஓடினார்கள்.

பத்து நிமிஷத்திற்குப் பிறகு - புவனேஸ்வரி நிம்மதியாய் பெருமூச்சுவிட்டு - பக்கத்தில் நின்றிருந்த வடிவேலைப் பார்த்து புன்னகைத்தாள்.

''வடிவேல்!''

''அம்மா...''

''இனிமேல் பயமில்லை...''

வடிவேல் சாஷ்டாங்கமாய் காலில் விழுந்தான்.

''ஏ...ஏய்... என்ன இது...?''

''அம்மா... இந்த ராத்திரி நேரத்துல குல தெய்வம் மாதிரி எம்பொண்ணை காப்பாத்தியிருக்கீங்க... ஏழை சொல்லு அம்பலம் ஏறாதுன்னு சொல்லுவாங்க... ஆனா... எம் பேச்சுக்கு மதிப்பு குடுத்து... இந்த ராத்திரி நேரத்துல வந்து எம் பொண்ணைக் காப்பாத்தி யிருக்கீங்க... பொங்க வெச்சு... கற்பூரம் கொளுத்தி கும்பிடற சாமி கூட உதவி பண்ண யோசிக்கிற காலத்துல... நீங்க...?''

''இதோ பார் வடிவேல்... இந்த பெரிய வார்த்தையெல்லாம் பேசக் கூடாது. நான் டாக்டருக்குப் படிச்சது எதுக்கு... சமயத்துல உயிர்களை காப்பாத்தத்தானே... எனக்கு ஒரு

ஏழையோட உயிரும் ஒண்ணுதான்.:. இந்த நாட்டு ஜனாதிபதியோட உயிரும் ஒண்ணுதான்... உம் பொண்ணை பக்கத்திலிருந்து கவனமா பார்த்துக்க. நான் இப்ப போய்ட்டு நாளைக்கு காலையில ஆறு மணிக்கு வர்றேன்..''

''அ...அம்மா...''

''என்ன...?''

''இந்த ஆஸ்பத்திரியைப் பார்த்தா... வசதி யுள்ளவங்க வர்ற ஆஸ்பத்திரி மாதிரி தெரியுது... என்னால.. பணமெல்லாம் அதிகமா குடுக்க முடியாதம்மா...''

''உன்னை யாரும் பணம் கேக்க மாட்டாங்க... போதுமா...? போய் பொண்ணு பக்கத்துல இரு... காலையில வந்து பார்க்கிறேன..''

புவனேஸவரி கிளம்பினாள்.

ரிசப்ஷன் அருகே வந்தபோது - டெலி போன் அவளுடைய பார்வையில் விழுந்தது.

'வீட்டில் பயந்து கொண்டு உட்கார்ந் திருக்கும் அவருக்கு போன் பண்ணி விஷயத்தைச் சொல்லிவிடலாமா?'

ரிஸீவரை எடுத்து - வீட்டுக்கு டயல் பட்டன்களைத் தட்டிவிட மறுமுனையில் 'ரிங்' போயிற்று.

ரிஸீவர் எடுக்கப்பட காத்திருந்தாள்.

ரிங்க் போய் கொண்டேயிருந்தது. ஒரு தடவை, இரண்டு தடவை, மூணு தடவை, நான்கு தடவை, ஐந்து தடவை...

ஆச்சர்யப்பட்டாள் புவனேஸ்வரி.

படுக்கைக்குப் ப்க்கத்தில் தானே போன் இருக்கிறது.

'ரிஸீவர் எடுக்க ஏன் இவ்வளவு நேரம்...?'

ரிங் போய்க் கொண்டிருந்தது.

இணைப்பைத் துண்டித்துவிட்டு - மறுபடியும் டயல் பட்டன்களைத் தட்டினாள். மறுபடியும் ரிங் போயிற்று.

ரிஸீவர் எடுக்கப்படவில்லை.

'என்ன செய்கிறார்?'

'தூங்கி விட்டாரா?'

'அப்படி தூங்கக் கூடியவர் இல்லையே?'

மனசுக்குள் ஒரு பயம் மெதுவாய் எட்டிப் பார்த்தது.

'நான் வெளியே வந்திருக்கிற இந்த நேரத்தில் அங்கே வீட்டில் ஏதாவது விபரீதமாய் நேர்ந்திருக் குமோ...?'

அவசர அவசரமாய் வெளியே வந்து - ஆஸ்பத்திரியின் போர்டிகோவில் நின்றிருந்த காருக்குள் ஏறினாள். இக்னீஷியனை உசுப்பி விட்டாள்.

வலது கால் நடுக்கமாய் ஆக்ஸிலேட்டரை மிதிக்க - கார் பாய்ந்தது. குளிர் காற்று கூர் பெனசிலாய் [illegible] முகத்தைச் செல்லமாய்க் குத்த - ஆள் நடமாட்டம் - போக்குவரத்தற்ற பாலைவனச் சாலைகளில் - காரின் டயர்கள் சூடு பறக்க [illegible]. புவனேஸ்வரி வியர்த்தாள்.

'அவருக்கு என்னவாயிற்றோ...?'

'ஒருவேளை அசந்து தூங்கிக் கொண்டிருகிறாரோ...? இனியும் ஒரு தடவை டெலிபோனில் முயற்சி செய்து பார்த்திருக்கலாம்...'

யோசனையில் மனத்தைக் கரைத்துக் கொண்டே அரவிந்தா ரோட்டின் வளைவில் - காரை வேகம் குறையாமல் திரும்பினாள். இ..ரு..ந்..தா...ள்...

அந்த மோடடார் பைக் 'திடும்'மென்று [illegible].

புவனேஸ்வரி உணர்வுக்கு வந்து - பிரேக்கை அழுத்துவதற்குள் -

'தடட்ட்...'

[illegible] ஆக்ரோஷமாய் மொத்த - மோட்டார் [illegible] அந்த ஆளும் வேகமாய் சிதறினார்கள். கார் [illegible] சாலையோரமாய் போய் நின்றது.

5

அவசர சிகிச்சை வார்டிலிருந்து வெளிப் பட்ட டாக்டர் இளந்தேவனை நெருங்கினார். ''நீங்க...'' என்று குரலை இழுத்தார்.

''அந்த அம்மாவோட மகன் டாக்டர்...''

''வாங்க... என் கூட....''

நடந்தார்.

இளந்தேவன் தொடர்ந்து கொண்டே கேட்டான்.

''டாக்டர்! எங்க அம்மாவுக்கு...''

''இப்போதைக்கு ஆபத்தில்லை...''

''அவங்களுக்கு என்ன டாக்டர்...?''

''இருதயத்தோட வால்வுகள் பழுது பட்டிருக்கு...''

''டா...க்...டா...ர்...''

''பயப்படாதீங்க... உங்கம்மாவுக்கு இப்ப என்ன வயது...?''

''அம்பத்தி ரெண்டு...''

''பரவாயில்ல... ஆபரேஷனை தாங்கிக் கிற வயசுதான்...''

''அம்மாவுக்கு ஆபரேஷனை பண்ண னுமா டாக்டர்...?''

''கண்டிப்பா...! பைபாஸ் ஹார்ட் சர்ஜரி பண்ணியே ஆகணும். அதுவும் ஒரு மாசத்துக் குள்ளே...''

''டா...க்...டர்...''

''நீங்க என்ன வேலை பார்க்கறீங்க...?''

''ஓ...ஒ...ஒரு பெட்டிக்கடை வெச்சிருக்கேன்...''

நடந்து கொண்டிருந்த டாக்டர் நின்றார்.

அணிந்திருந்த கண்ணாடியைக் கழற்றிக் கொண்டு புருவங்களை உயர்த்தினார்.

''என்னது... பெட்டிக்கடையா...?''

''ஆமா... டாக்டர்...''

''ஆளைப் பார்த்தா படிச்சவன் மாதிரி தெரியறே...?''

''எம்.ஏ. வரைக்கும் படிச்சிருக்கேன் டாக்டர்... எங்கேயும் வேலை கிடைக்காததினாலே... ஒரு பெட்டிக்கடையை வெச்சுட் டேன்...''

''குடி இருக்கிறது வாடகை வீடா...? சொந்த வீடா...?''

''வாடகை வீடு...''

டாக்டர் உதட்டைப் பிதுக்கினார்.

''இந்த பைபாஸ் ஹார்ட் சர்ஜரிக்கு கிட்டத்தட்ட ரெண்டு லட்ச ரூபாய் வரைக்கும் செலவாகும்... உங்களாலே அந்த செலவை மீட் பண்ண முடியுமா....''

''ரெ...ரெண்டு லட்சம் செலவாகுமா டாக்டர்...?''

''சர்டன்லி...'

''டாக்டர்...! இந்த ஆபரேஷனை பண்ணாமே... அம்மாவை குணப்படுத்த முடியாதா...?''

''அவங்க சீக்கிரமா செத்துப் போறது உங்களுக்கு சம்மதமா...?''

''டா...டாக்டர்...?''

''ஆபரேஷனை பண்ணாமே விட்டா... மூணு மாசத்துக்குள்ளே... அவங்க இறந்துடுவாங்க...''

6

காரிலிருந்து பதட்டமாய் இறங்கிய [illegible] - பைக்கில் வந்தவன் விழுந்து கிடந்த இடத்தை நோக்கி ஓடினாள்.

அவன் குப்புற விழுந்திருந்தான்.

புரட்டினாள்.

தலை ரத்தச் சேறாய் தெரிந்தது.

'உயிர் இருக்கிறதா... இல்லையா...?' - நாசியருகே [illegible]

புவனேஸ்வரி சுற்றும் முற்றும் பார்த்தாள். தெருவில் ஈ காக்கை இல்லை. ரோடு துடைத்து வைத்த மாதிரி தெரிந்தது.

'என்ன செய்யலாம்...?'

'இப்படியே விட்டுவிட்டு போவது கொஞ்சம் கூட மனிதாபிமானம் இல்லை... ஆளுக்கு உயிர் இருக்கிறது... ஆஸ்பத்திரிக்கு கொண்டு போனால் காப்பாற்றிவிடலாம்.'

பார்வையை துரத்தினாள்.

பிளாட்பாரத்தில் - சிவப்பு பெயிண்ட் பூச்சில் குளித்தபடி அந்த டெலிபோன் பூத் தெரிந்தது. விருட்டென்று எழுந்து அதை நோக்கி போனாள். பூத்துக்குள் நுழைந்து ரிஸீவரை எடுத்துக் கொண்டு அவசர போலீசை தொடர்பு கொண்டாள்.

"ஹலோ... எமர்ஜென்ஸி போலீஸ்...?"

"எஸ்..."

"நான் டாக்டர் புவனேஸ்வரி பேசறேன்..."

"என்ன டாக்டர்...?"

"அரவிந்தா ரோட்ல ஒரு ஆக்ஸிடெண்ட். ரெண்டாவது கார்னரில் நான் காரை திரும்பியபோது - எதிர்ல ஒரு 'பைக்'காரன் வந்துட்டான். மோதிட்டேன்."

"மை குட்னஸ்! ஆள் போயிட்டானா?"

"இல்ல... உயிர் இருக்கு... உடனடியா ஹாஸ்பிடலைஸ் பண்ணினா காப்பாத்திட லாம்..."

"இப்ப நீங்க எங்கிருந்து பேசறீங்க டாக்டர்?"

"ஆக்ஸிடெண்ட் ஸ்பாட்டுக்கு எதிரில் இருக்கிற டெலிபோன் பூத்திலிருந்து...! உடனே ஆம்புலன்ஸோடு வர்றீங்களா...?"

"வர்றோம்..."

"லேட் பண்ணிடாதீங்க... ப்ளீஸ்... அப்புறம் அந்த உயிரைக் காப்பாத்த முடியாம போயிடும்..."

"நோ...நோ... வி....வில்... பி... தேர் வித்தின் டென்மினிட்ஸ்...! ஆக்ஸிடெண்ட் ஸ்பாட்ல கூட்டம் கூடியிருக்கா...?"

"ஸ்பாட்ல ஒரு ஆள் கூட இல்லை..."

"இப்ப வந்துடறோம்...

புவனேஸ்வரி ரிஸீவரை வைத்துவிட்டு - பூத்தை விட்டு வெளியே வந்தாள். தெரு இன்னமும் அதே நிசப்தத்தில்தான் இருந்தது.

கீழே விழுந்து கிடந்தவனை நெருங்கினாள். மண்டியிட்டு உட்கார்ந்து அவனுடைய நாசியருகே கையை வைத்துப் பார்த்தாள்.

மூச்சு புறங்கையில் பட்டது.

அம்மாடி! பயமில்லை.... அரை மணி நேரத்திற்குள் - ஹாஸ்பிடலைஸ் பண்ணி னால் காப்பாற்றிவிடலாம்..."

'யார் இந்த ஆள்..??'

ரத்தத்தில் தோய்ந்த அவனுடைய முகத்தில் உற்றுப் பார்த்தாள். ஒரு இளைஞன் மாதிரி தெரிந்தான். முகத்தில் மீசையும், தாடியும் பிரதானமாய் இருந்தது. உடை பாக்கெட்டிலிருந்து - மணி பர்ஸ் ஒன்று பிதுங்கலாய் தெரிய - புவனேஸ்வரி அதை உருவினாள்.

பிரித்தாள்.

பர்ஸின் முதல் அறைக்குள் ரூபாய்த் தாள்கள்.

இரண்டாவது அறைகுள் ஒரு போட்டோ. புவனேஸ்வரி போட்டோவை உயர்த்திப் பிடித்து - தெரு விளக்கின் வெளிச்சத்தில் பார்த்தாள்.

உடம்பின் மொத்த ரத்தமும் மூளைக்குள் காட்டாற்று வெள்ளம் போல் பாய்ந்த மாதிரியான உணர்வு.

போட்டோவில் இருந்தது வேறு யாருமில்லை. புவனேஸ்வரிதான்.

7

"டொக்...டொக்...!"

கதவு தட்டப்படும் சத்தம் கேட்டு - டிலைட் ஹோட்டலின் 320ஆம் எண் அறையில் இருந்த ஷேக் முஸ்தபா தன் மொசைக் வழுக்கைத் தலையைத் தடவிக் கொண்டே எழுந்துபோய் கதவைத் திறந்தான்.

வெளியே -

இளந்தேவன்.

முஸ்தபா சிரித்தான்.

''வா... வா... உனக்காகத்தான் காத்திட்டிருக்கேன்.... சரக்கை வெச்சுகிட்டு எவ்வளவு நேரம் ஹோட்டலிலேயே உட்கார்ந்துட்டிருக்கிறது?''

இளந்தேவன் மௌனமாய் உள்ளே வந்தான். முஸ்தபா அறைக் கதவைச் சாத்தி விட்டு - அவனைத் தொடர்ந்தான்.

''என்ன டல்லடிக்கிறே...?''

''அம்மாவுக்கு உடம்பு சரியில்லை...''

''அடடே...! என்ன உடம்புக்கு...?''

இளந்தேவன் நாற்காலியில் 'தொப்' பென்று விழுந்து சாய்ந்து கொண்டு குரல் கம்மச் சொன்னான். ''ஹார்ட்ல ஏதோ ப்ராப்ளமாம்...பைபாஸ் சர்ஜரி பண்ணனும்னு டாக்டர் சொல்லிட்டார்...''

''அரே பாப்ரே... பைபாஸ் சர்ஜரியா... குறைஞ்ச பட்சம் ரெண்டு லட்சமாவது கையில இருக்கணுமே...?''

''ஆமா...''

''பணம் வெச்சிருக்கியா...?''

''என்கிட்டே ஏது முஸ்தபா...''

''சரி... அல்லா மேல பழியைப் போட்டுட்டு தொழிலைக் கவனி. எல்லாம் நல்லபடியா நடக்கும். இப்ப உனக்கு என்னென்ன சரக்கு வேணும்...?''

''ஒண்ணும் வேண்டாம்...''

''என்னது வேண்டாமா...? உன்கிட்டே சரக்கு இல்லேன்னா கஸ்டமர்ஸ் வேற பக்கம் போயிடுவாங்க...''

''முஸ்தபா...''

''ம்...''

''இந்த உலகத்துல எனக்கு இருக்கிற ஒரே உறவு என்னோட அம்மாதான். அம்மா இறந்துட்டா அந்த அதிர்ச்சியை என்னால தாங்கிக்க முடியாது... அம்மாவுக்கு மூணு வேளை சோறு போட்டு அவளை சந்தோஷமா வெச்சுக்கணும்ங்கிறதுக்காகத்தான் [illegible] இந்த 'ட்ரக்ஸ்' தொழிலை பண்ணிட்டு [illegible]...''

''[illegible] நீ... இப்ப.... என்ன சொல்ல வர்றே...?''

''[illegible] கடனா ரெண்டு லட்ச ரூபாய் பணம் [illegible]...''

''[illegible]யா கேக்கிறே...?''

''ஆமா...''

முஸ்தபா சிரித்தான். ''ஏதோ ஆயிரம் [illegible] தரலாம்... ரெண்டு லட்ச ரூபாய்க்கு [illegible] போவேன்...?''

''[illegible] வெச்சா... உன்னால குடுக்க முடியும்... [illegible] இந்த சமயத்துல உதவி பண்ணினியானா [illegible] என்னிக்குமே மறக்கமாட்டேன்....''

''இதோ பார் இளந்தேவா...! நான் இந்த [illegible] வந்து கொஞ்ச நாள்தான் ஆச்சு... ஏதோ [illegible] சம்பாதிச்சிருக்கேன். அவ்வளவுதான். நீ [illegible] மாதிரி லட்சக் கணக்கில... என்கிட்ட [illegible] கிடையாது. எனக்கு மேல ஒரு 'பாஸ்' [illegible] உனக்கும் தெரியுமே...''

''[illegible] அந்த பாஸ்கிட்டேயாவது... ரெண்டு லட்ச [illegible] பணம் வாங்கிக்குடு... நான் கொஞ்சம் [illegible] திருப்பிக் கட்டுடறேன்...''

''[illegible] பெரிசு...! பாஸ் தர்றது சந்தேகம்தான்.''

''[illegible]த்தான் பாரேன்...''

''[illegible] இன்னிக்கு சரக்கு வேண்டாம்?''

''வேண்டாம். என்னோட அம்மா ஹாஸ்பிடலில் [illegible] திரும்பற வரைக்கும், கடையையே நான் [illegible] போறதில்லை...''

''[illegible]மர்ஸ்க்கு ஏமாற்றமா இருக்குமே?''

''அதைப் பற்றி எனக்குக் கவலையில்லை... [illegible] என்னோட அம்மா தான் பெரிசு...''

8

[illegible] கையில் போட்டோவுடனும் - [illegible] பார்த்தோடும் - கீழே [illegible] உற்றுப் பார்த்தாள்.

'இவனிடம் எப்படி என் போட்டோ.'

'இவன் யார்...?'

'இதற்கு முன் இவனைப் பார்த்த மா[illegible] நினைவே இல்லையே...?'

குழப்பமாய் யோசித்துக் கொண்டிருக்[illegible] போதே - ரோட்டின் கோடியில் வாகன இரை[illegible] சத்தம் கேட்டு நிமிர்ந்தாள்.

போலீஸ் ஜீப்பும், ஆம்புலன்ஸும் பார்வை[illegible] கிடைக்க புவனேஸ்வரி கையிலிரு[illegible] போட்டோவை சட்டென்று ஜாக்கெட்டுக்[illegible] மறைத்துக் கொண்டாள்.

ஜீப்பும், ஆம்புலன்ஸும் உச்ச பட்ச வேகத்[illegible] ரோட்டை அறைக்கிற மாதிரி வந்து நி[illegible] இன்ஸ்பெக்டர் கீழே குதித்தார்.

புவனேஸ்வரி எதிர் கொண்டாள்.

''ஹி... ஈஸ்... அலைவ்... உட[illegible] ஹாஸ்பிடலைஸ் பண்ணினா காப்பாத்திட[illegible] இன்ஸ்பெக்டர்...''

''டாக்டர்! உங்க பேர் என்னா[illegible] சொன்னீங்க...?''

''புவனேஸ்வரி...''

''வீடு எங்கே...?''

''அரவிந்தா காலனியில்....'' - ஒவ்வொ[illegible] கேள்வியாய் இன்ஸ்பெக்டர் கே[illegible] கொண்டிருக்கும்போதே - ஆம்புலன் ஸிலிரு[illegible] ஸ்ட்ரெச்சர் இறக்கப் பட்டு - ஆள் அதன் மே[illegible] கிடத்தப்பட்டு - வேனுக்குள் திணிக்கப்பட்டா[illegible]

''ஜிஹெச். கொண்டு போயிடுங்க...! சீன் ஆ[illegible] ஆக்ஸிடெண்ட் பார்த்துட்டு வந்துடறோம்...''

ஆம்புலன்ஸ் கிளம்பியது.

இன்ஸ்பெக்டர் - புவனேஸ்வரியி[illegible] திரும்பினார். ''ஆக்ஸிடெண்ட் எப்படி நடந்து[illegible] சொல்ல முடியுமா...?''

''நான் இந்த கார்னரில் காரை திருப்பும் [illegible] - மோட்டார் பைக்கும் திரும்பியது. ப்ராக்ஷன் [illegible] செகண்ட்.... நான் பிரேக்கை அழுத்தறதுக்குள் [illegible] மோதிடுச்ச...''

''உங்க லைசென்ஸையும் ஆர்.சி. புக்கையும் [illegible]...?'' காரின் டாஷ் போர்டிலிருந்து [illegible] எடுத்துக் கொடுத்தாள் புவனேஸ்வரி. இன்ஸ்பெக்டர் அவைகளை வாங்கி புரட்டிக் [illegible]டிருக்கும் போதே -

ஒரு கான்ஸ்டபிள் வந்து பக்கத்தில் நின்றார்.

''ஸார்...''

''என்ன...?''

''மோட்டார் பைக்ல நெம்பர் பிளேட் டையே [illegible] ஸார்.''

''மோதின வேகத்துல எங்கேயாவது தெறிச்சு [illegible]திருக்கான்னு பாரு...?''

''பார்த்துட்டேன் ஸார்...நாட் ஃபவுண்ட்...''

''என்ன பைக்...?''

''பழைய ராஜ்தூத் ஸார்...''

''பைக் கிட்டில் ஏதாவது இருந்ததா...?''

''ஒன்னும் இல்ல... ஸார்...''

புவனேஸ்வரி குறுக்கிட்டு தன் கையில் [illegible]திருந்த அந்த பர்ஸை நீட்டினாள்.

''இது... அந்த ஆளோட பாக்கெட் டிலிருந்து கீழே [illegible]ந்தது...''

இன்ஸ்பெக்டர் வாங்கிப் பிரித்தார். பார்த்துவிட்டு [illegible].

''ரூபாய் நோட்டு மட்டும் இருக்கு...!வேற [illegible] காணோமே...''

புவனேஸ்வரி போட்டோவைப் பற்றி மூச்சுக் [illegible] மௌனமாய் இருந்தாள்.

''டாக்டர்...''

''ம்...''

''நீங்க ஸ்டேஷன் வரைக்கும் வந்து ஒரு [illegible]ட்டை எழுதி குடுத்துட்டுப் போங்க...''

''நான் வீட்டுக்கு போய்ட்டு ஒரு மணி நேரம் [illegible]ஷனுக்கு வர்றேனே...? ஒரு கேஸை [illegible] பண்ணப் போன நான் இன்னும் வீடு [illegible]லையேன்னு... என்னோட கணவர் கவலைப் [illegible] இருப்பார்...''

''ஒரு மணி நேரத்துக்குள்ளே ஸ்டேஷனுக்கு வந்துடுவீங்களா...?''

''கண்டிப்பா...''

காரைநோக்கிப் போனாள் புவனேஸ்வரி. ஆக்ஸிடெண்ட் கவலையோடு கணவனின் கவலையும் சேர்ந்து கொண்டது.

'அவருக்கு ஏதாவது ஆபத்து ஏற்பட்டிருக்குமோ...?'

'வீட்டுக்குள் அவர் இருந்தால் டெலி போனை அட்டெண்ட் பண்ணாமல் இ ருக்க மாட்டாரே...?'

காரை விரட்டினாள்.

இருதயம் வேகமான துடிப்புகளில் இருக்க - புடவைக்குள் உடம்பு வியர்த்தது. மூளையில் கேள்விகள்.

'அடிபட்ட ஆள் யார்...?'

'அவனிடம் என் போட்டோ எப்படி...?'

'அது என் போட்டோதானா...?'

இடது கையை மார்புப் பகுதிக்குள் நுழைத்து - வியர்வையில் நனைந்து போயிருந்த அந்த போட்டோவை மறுபடியும் எடுத்துப் பார்த்தாள்.

'சந்தேகமேயில்லை. இது என்னுடைய போட்டோ தான்!'

கார் அரவிந்தா காலனிக்குள் பிரவேசித்து - தன்னுடைய பங்களா காம்பௌண்ட் கேட்டை நெருங்க -

போர்டிகோவில் வெளிச்சம் தெரிந்தது.

கேட் சாத்தப்பட்டிருக்க -

வாட்ச்மேன் கருப்பையாவைக் காணோம். புவனேஸ்வரியின் இருதயம் ஒற்றையடி ட்ரம்மாய் அதிர ஆரம்பித்தது.

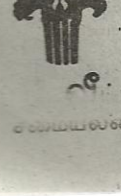

9

இளந்தேவன், ஸ்டவ்வின் நெருப்பு ஜ்வாலையை [illegible] - போய் கதவைத் திறந்தான்.

வெளியே -

முஸ்தபா.

திகைத்தான்.

''நீ... யா...?''

''வீட்டுக்கே வந்துட்டேன்னு பார்க்கறியா?''

''உ... என்ன விஷயம்...?''

''உள்ளே போய் பேசுவோமே...''

''வா...'' - முஸ்தபாவை உள்ளே விட்டு கதவைச் சாத்தினான் இளந்தேவன்.

''உட்கார்...''

விரித்துப் போட்டிருந்த மடக்கு நாற்காலியில் உட்கார்ந்து கொண்டே முஸ்தபா கேட்டான். ''அம்மாவுக்கு இப்போ எப்படி இருக்கு...?''

''பரவாயில்லை...''

''ஆஸ்பத்திரியிலிருந்து என்னிக்கு திரும்ப [illegible]...?''

''வாரம் பத்து நாளாயிடும்...''

''பைபாஸ் சர்ஜரிக்கு... பணம் ஏற்பாடு பண்ணிட்டியா?''

''இன்னும் இல்ல...''

''என்ன பண்ணப் போறே...?''

''அதான் தெரியலை....''

''உன்னோட பிரச்சனையை என்னோட [illegible] சொன்னேன்.''

இளந்தேவன் ஆர்வமாய் நிமிர்ந்தான்.

''[illegible] என்ன சொன்னார்...?''

''உன்னோட அம்மாவுக்கு ஆகிற ஆபரேஷன் [illegible] தர்றதா சொன்னார்...?''

''நி... நிஜமாவா...?''

''என்னோட பாஸ் பொய் பேசி நான் [illegible] பார்த்ததில்லை... நீ டாக்டர் கிட்டே [illegible] கூட ஆப்ரேஷனுக்கு ஏற்பாடு பண்ணச் [illegible]...''

''[illegible] என்னால நம்ப முடியலை...''

''நம்பு... நம்பு...''

''அவர் செய்யற இந்த உதவியை நான் என்னிக்குமே மறக்க மாட்டேன்... தர்ற பண எவ்வளவானாலும் சரி... ஒரு வருஷத்துக் குள்ளே எப்பாடு பட்டாவது திருப்பிக் குடுத்துடறேன்...''

முஸ்தபா சிரித்தான்.

''நீ பணத்தைத் திருப்பியே குடுக்க வேண்டாம்...''

''எ...எ...என்னது...? பணத்தை திருப்பிக் குடுக்க வேண்டாமா...?''

''ஆ...மா...! பாஸ் 'உனக்கு குடுக்கப் போறதுகடன் இல்லை... அன்பளிப்பு...''

''தொகை பெரிசு முஸ்தபா...''

''அதைப்பத்தி நீ கவலைப்படாதே... அவ்வளவு பணம் தர்ற அவர் உன்கிடேயிருந்து... ஒரே ஒரு உதவியைத்தான் எதிர்பார்க்கிறார்...''

''உதவியா...?''

''எஸ்...''

''என்ன உதவி...?''

முஸ்தபா குரலைத் தாழ்த்திக் கொண் டான். ''காதும் காதும் வெச்ச மாதிரி ஒரு உயிரை முடிக்கணும்...''

இளந்தேவன் திடுக்கிட்டான்.

''கொ...கொலையா...?''

''அப்படியும் வெச்சுக்கலாம்...''

''இ...இதோ பார் மு...முஸ்தபா... நான் படிச்சு வேலை இல்லாத கொடுமைக்காக - பெட்டிக் கடைங்கிற போர்வையில்... போதை மருந்து வியாபாரம் செய்யறேன். இந்த வியாபாரம் பண்றதே சில சமயம் என் நெஞ்சை உறுத்துது. நீ என்னடான்னா சர்வ சாதாரணமா... ஒரு கொலையை பண்ணுன்னு சொல்றே...? என்னால முடியாது...''

''ஏன் உன்னால முடியாது....''

''கொலை பண்ற அளவுக்கு நான் ஒரு க்ரிமினல் இலை...''

முஸ்தபா சிரித்தான்.

''[illegible] சொன்னே... நீ ஒரு கிரிமினல் [illegible]...? ஒரு உயிரைக் கொல்றதுக்கு இவ்வளவு [illegible]...? போதை மருந்து விற்பதின் [illegible] தினசரி எத்தனை பேரை நீ கொஞ்சம் [illegible] கொன்னுட்டிருக்கே தெரியுமா...?''

இளந்தேவன் கன்னத்தை வலது கையால் [illegible] கொண்டு, பக்கத்து நாற்காலியில் தளர்ந்து [illegible]. முஸ்தபா தொடர்ந்தான்.

''[illegible] உன்னோட அம்மா உயிரோடு [illegible]... இன்னொரு உயிரை நீ எடுக்கணும்... [illegible] காரியத்தை நீ பண்ணினா... உனக்கு [illegible] லட்ச ரூபாய் கிடைக்கும். இதோ [illegible] அம்பதாயிரம்...'' தன் கையோடு [illegible] வந்திருந்த பையைப் பிரித்து - ஐந்து நூறு [illegible] நோட்டுக் கட்டுகளை எடுத்து இளந்தேவன் [illegible] நீண்டினான் முஸ்தபா.

இளந்தேவன் பணத்தை வெறித்துப் பார்த்தான். [illegible] நடுங்கியது. ''மு...ஸ்...த...பா...''

''[illegible]''

''[illegible] இந்த கொலை செய்யற தெல்லாம் [illegible]...''

''[illegible] செய்யறதை என்ன கைத் தொழிலாவா [illegible] போறே? பண்ணப் போறது ஒரே ஒரு [illegible]த்தான்...! உனக்கு இதுல இஷ்ட [illegible] சொல்லிடு. உன்னை வற்புறுத்த [illegible] பாஸ் சொல்லியிருக்கார்... இதே [illegible] வேற ஒருத்தருக்கு கொடுத்தா, அவங்க [illegible] போறாங்க...'' சொல்லிக் கொண்டே [illegible] பணத்தை திருப்பி வாங்க முயன்றான் [illegible]

இளந்தேவன் குறுக்கிட்டான்.

''[illegible] முஸ்தபா...''

''[illegible]...''

''[illegible] கொலை பண்ணனும்...?''

''[illegible]...''

''[illegible]...''

''[illegible] அது ஒரு டாக்டர். பேரு புவனேஸ்வரி. [illegible] காலனியில் வீடு...''

"ஒரு பெண் டாக்டரை எதுக்காக [illegible] பண்ணனும்?"

இளந்தேவன் திணறலோடு கேட்டான்.

"காரணம் அவசியம் உனக்குத் தெரியனு[illegible]

"ஆமா..."

"பாண்டிச்சேரியில் போதை மருந்து[illegible] ஒழிக்கிறதுக்காக டாக்டர் புவனேஸ்வரி [illegible] இயக்கத்தை ஆரம்பிச்சு... நடத்திட்டு வர்றா... [illegible] இயக்கம் தீவிரமா செயல்பட்டு வர்றதினாலே... [illegible] பிசினஸுக்கு பாண்டிச் சேரியில் பெரிய [illegible] பாதிப்பு ஏற்பட்டிருக்கு... ராஜண்ட்ஸ்களுக்கு [illegible] சப்ளை பண்ண முடியாத அளவுக்கு அங்கே [illegible] நெருக்கடி ஏற்பட்டிருக்கு.... அந்த நெரு[illegible] தீரணும்ன்னா டாக்டர் புவனேஸ்வரி நிர[illegible] கண்ணை மூடணும்..."

"அந்த புவனேஸ்வரிக்கு என்ன [illegible] இருக்கும்?"

முஸ்தபா தன் சர்ட் பாக்கெட்டுக்குள் [illegible] நுழைத்து ஒரு பாஸ்போர்ட் சைஸ் போட்[illegible] எடுத்து - இளந்தேவனிடம் நீட்டினான்.

அவன் வாங்கிப் பார்த்தான்.

"சின்ன வயசுதான்..."

"கெட்டிக்காரி... அற்புதமா ஒரு க்[illegible] கட்டி வெச்சிருக்கா. ஏழை ஜனங்களுக்கு [illegible] ட்ரீட்மெண்ட்... சோஷியல் சர்வீஸ் பண்ற[illegible] அவளுக்கு சர்க்கரை பொங்கல் சாப்பிடற [illegible]

"இவ கரெக்ட் அட்ரஸ் என்ன...?"

"நெம்பர் முப்பத்திரெண்டு. [illegible] செக்டார். அரவிந்தா காலனி...."

"காரியத்தை என்னிக்கு முடிக்கணு[illegible]"

"நீ எப்ப முடிச்சாலும் சரி..."

"பணம்...?"

"நீ காரியத்தை முடிச்சுட்டு வந்தது[illegible] கிடைக்கும். இந்த ஐம்பதாயிரத்தை அ[illegible] வெச்சுக்க..."

தலையாட்டினான் இளந்தேவன்.

10

[illegible]ந்திருந்த காம்பௌண்ட் கேட்டுக்கு [illegible] - காரை நிறுத்தி ஹார்ன் கொடுத்ததும் - [illegible]ருந்து வாட்ச்மேன் கருப்பையா ஓடி [illegible] தெரிந்தது.

[illegible]வரி காத்திருந்தாள். அவன் வந்து [illegible] திறந்ததும் கேட்டாள். "அய்யா... உள்ளே [illegible]...?"

"[illegible]க்காரம்மா...! உங்களுக்காக [illegible]லேயே நாற்காலி போட்டு உட்கார்ந்து [illegible]ருக்கார்..."

[illegible] உள்ளே கொண்டு போனாள் [illegible]. மனதுக்குள் புழுக்கமாய் இருந்த ஒரு [illegible] தீர்ந்து - காற்று வீசியது.

[illegible] நினைத்தபடி... எதுவும் விபரீதமாய் [illegible]லை...! கடவுளே உனக்கு நன்றி....!'

[illegible] போர்டிகோவில் நிறுத்தி இறங்கிய [illegible]யை செல்வமணி எதிர் கொண்டான்.

"[illegible]... ஏன் இவ்வளவு லேட்...?"

"[illegible] வாங்க சொல்றேன்..."

[illegible] போனார்கள்.

"[illegible]...?"

"[illegible] ஆக்ஸிடெண்ட்..."

"[illegible]டெண்ட்டா...?"

[illegible] சொன்னாள் புவனேஸ்வரி. செல்வமணி [illegible] செவிமடுத்து விட்டுக் கேட்டான். "[illegible] இருந்து நீ எனக்குப் போன் [illegible]...?"

"[illegible]..."

"[illegible] போன் வரலையே...?"

"[illegible] நம்ம போன்ல ஏதோ ஃபால்ட் [illegible]

“மே...பி...! சாயந்திரத்திலிருந்தே போன் [illegible] ஒர்க் பண்ணலை.... சரி... அந்த ஆக்ஸிடெண்ட் [illegible] பத்தி சொல்லு....”

“அந்த ஆக்ஸிடெண்ட்ல பெரிய குழப்பம்...”

“என்ன....?”

மார்புப் பகுதியில் இருந்த போட்டோவை எடுத்துக் காட்டினாள். “இந்த போட்டோவில் இருக்கிறது நான் தானே...?”

செல்வமணி வாங்கிப் பார்த்துவிட்டு “[illegible]” என்றான்.

“இந்த போட்டோ... ஆக்ஸிடெண்ட் [illegible] மாட்டிக்கிட்ட பைக் பேர்வழிகிட்ட அவனோட [illegible] பர்ஸில் இருந்தது....”

“எ...எப்படி...?”

“அதான்... எனக்குப் புரியலை...”

“அவன் உனக்கு தெரிஞ்சவனா...?”

“இ...இல்லையே...?”

“நல்லா பார்த்தியா? எப்படி இருந்தான்?”

“வயசு முப்பதுக்குள்ளே இருக்கும்... [illegible] திடகாத்திரமான பாடி...”

“பர்ஸ்ல... விசிட்டிங் கார்ட் ஏதாவது இருந்ததா...?”

“இல்ல...”

“நெம்பர் போர்டு இல்லாத [illegible] வந்திருக்கான். இல்லையா...?”

“ஆமா...”

“செல்வமணி மறுபடியும் தன் கையில் இருந்த போட்டோவைப் பார்த்தான். போட்டோ [illegible] ஃபங்க்ஷனில் எடுக்கப்பட்டதற்கு அடையாளமா [illegible] - புவனேஸ்வரிக்கு பின்பக்கம் ஒரு பேனர் தெரி[illegible]

“புவனா...”

“என்னங்க...?”

“இந்தப் போட்டோவைப் பார்த்தியா...? [illegible] ஃபங்க்ஷனில் கலந்துகிட்டபோது எடுத்திருக்கா[illegible]

“நானும் கவனிச்சேன். ஆனா [illegible] ஃபங்க்ஷன்னு தெரியலை. [illegible] பேனர் [illegible] விழலை...?”

“[illegible]மாயிருக்கே...? அவன் எதுக்காக உன் [illegible]வை வெச்சிருக்கணும்...”

“[illegible] இப்படி மூளையைப் போட்டு [illegible]தைக் காட்டிலும், அவன் கிட்டேயே [illegible]க்கிறது நல்லது. வாங்க... போலீஸ் [illegible]க்கு போய் ஒரு ஸ்டேட்மெண்ட்டை [illegible]ட்டு, ஹாஸ்பிடலுக்கு போவோம்... [illegible] அவனுக்கு கான்ஷியஸ் திரும்பி [illegible]”

“[illegible]கிட்டே இந்த போட்டோ விஷயத்தை [illegible]டாமா புவனா...?”

“[illegible]...”

“[illegible] வேண்டாங்கிறே...?”

“[illegible] வந்தவன் யார்ங்கிறதை நாம முதல்ல [illegible]ணும்... என் போட்டோ அவன்கிட்டே [illegible] கேட்டு - அவன் சொல்லப் போற [illegible]த்தான் போலீஸ்கிட்டே விஷயத்தைக் [illegible] போகணும்...”

“[illegible]...!”

[illegible] எழுந்தார்கள்.

11

[illegible] ஸ்டேஷனுக்குப் போய் - [illegible]ட்டை எழுதிக் கொடுத்துவிட்டு [illegible] காம்பௌண்ட் கேட்டுக்குள் நுழைந்த [illegible]காலை நான்கு மணி.

[illegible] இன்ஸ்பெக்டர் வார்டுக்கு வெளியே [illegible]படி காத்திருந்தார். புவனேஸ்வரியும் [illegible] அவரை நெருங்கினார்கள்.

“[illegible] ஆளுக்கு நினைவு திரும்பிடுச்சா [illegible]”

“[illegible] ட்ரீட்மெண்ட் ஈஸ் கோயிங் [illegible]”

“[illegible] ரிப்போர்ட்...?”

“[illegible] பலமா அடிபட்டிருக்கு... ஆனா [illegible]த்தும் இல்லைன்னு சொன்னார்.”

''ஆள் யார்ங்கிறதை கண்டுபிடிச்சுட்டீங்களா...?''

''நாட் ஃபவுண்ட். அவன் ஓட்டிட்டு [illegible] பைக்குக்கு ரெஜிஸ்ட்ரேஷன் நெம்பர் [illegible] கிடையாது. சர்ட், பேண்ட், பாக்கெட்டு[illegible] தரோவா செக் பண்ணிட்டோம். எந்தக் கு[illegible] கிடைக்கலை...''

''இன்ஸ்பெக்டர்! இப்படியொரு ஆ[illegible] டெண்ட்டை நான் கொஞ்சமும் எதிர் பார்க்கலை[illegible]''

''தப்பு உங்க பேர்ல இல்லை டாக்டர்... [illegible] ஓட்டிட்டு வந்த ஆசாமி குடி போதை[illegible] இருந்திருக்கான்... ஆள் இறந்து போனாக் [illegible] உங்களை ப்ளேம் பண்ண முடியாது...''

அரை மணி நேர காத்திருப்புக்குப் பின்-

டாக்டர் தாமஸ் 'இன்டென்சிவ்' வார்டில் [illegible] வெளிப்பட்டார். புவனேஸ்வரியைப் பா[illegible] ஸ்நேகிதமாய் புன்னகைத்தார்.

''பைக் உங்க கார் மேல மோதி[illegible] கேள்விப்பட்டேன்.''

''ஆமா... டாக்டர்...''

''உங்களுக்கு எந்தக் காயமும் இல்லையே[illegible]''

''சின்ன சிராய்ப்புகூட இல்லை...''

''பைக் ஆசாமி சீரியஸான கட்ட[illegible] தாண்டிட்டான். எப்படியும் ரெண்டு [illegible] நேரத்துக்குள்ளே கான்ஷியஸ் திரும்பிடும்...''

''தலைக்காயம் பலமா டாக்டர்...?''

''பலம்தான். ஆனா... ஒரு ஆப்ரே[illegible] செய்யற அளவுக்கு காயம் பலமில்லை. வார[illegible] நாள்ல காயம் ஆறிடும்... ஆள் யா[illegible] தெரிஞ்சுதா...?''

''தெரியலை... அவனுக்கு கான்ஷியஸ் [illegible] சொன்னத்தான் தெரியும்...''

12

முஸ்தபா தயக்கமாய் அறைக்குள் [illegible] வீடியோவில் சண்டைப் படம் பா[illegible] கொண்டிருந்தகுப்தாவின் முன்னால் நின்றா[illegible]

[illegible] தலையை உயர்த்தினான்.

''[illegible]...?''

''[illegible]ச்சேரியிலிருந்து நியூஸ் வந்திருக்கு...''

''[illegible]ந்தேவன் டாக்டரம்மாவை தீர்த்துட் [illegible]...?''

''[illegible]...''

''[illegible]லைன்னா...வேற என்ன நியூஸ்...?''

''[illegible]ந்தேவனுக்கு ஒரு ஆக்ஸிடெண்ட்... [illegible] அவன் யாரை தீர்க்கப் புறப்பட்டானோ... அதே [illegible] அம்மா கார்ல மோதி...''

[illegible] எழுந்தான். வீடியோவில் நடந்து [illegible]ருந்த சண்டையை நிறுத்திவிட்டு - [illegible]ாவை ஏறிட்டான்.

''[illegible] உயிரோடு இருக்கானா... இல்ல [illegible]னா?''

''[illegible] இருக்கான்... தலையில பலமான [illegible]ருக்கலாம்.''

''[illegible] குடுத்தது யாரு...?''

''[illegible]...''

''[illegible], இளந்தேவனை அடையாளம் [illegible]ட்டாங்களா...?''

''[illegible] நெம்பர் போர்டு இல்லாத பைக்கை [illegible]றிட்டிருக்காங்களாம்''

''[illegible]ந்தேவன் நம்மளைப் பத்தி போலீஸ்ல [illegible]வானா?''

''[illegible] மாட்டான்...''

''[illegible] விடமாட்டாங்க....''

''[illegible]ந்தேவனைப் பத்தி எனக்கு நல்லாவே [illegible] அவன் அவ்வளவு சுலபத்துல [illegible]றக்க மாட்டான்...''

''[illegible] நம்பிக்கையில்லை...! போலீஸ் [illegible] எப்படி ட்ரீட் பண்ணப் போறாங்கன்னு [illegible] பண்ணணும்.''

''[illegible]ச்சேரிக்கு கிளம்பட்டுமா பாஸ்?''

''[illegible]...''

''போலீஸ் ரொம்பவும் நெருக்கற மாதிரி தெரிஞ்சா இளந்தேவனுக்கு ஒரு முற்றுப் புள்ளி வெச்சுடட்டுமா பாஸ்...?''

''வெச்சுடு...''

13

சரியாய் இரண்டு மணி நேரம் கழித்து - நர்ஸ் வெளியே வந்து, காத்திருந்த இன்ஸ்பெக்டர், புவனேஸ்வரி, செல்வமணியிடம் சொன்னாள்.

''பேஷண்ட்டுக்கு கான்ஷியஸ் திரும் பிடுச்சு...''

மூன்று பேரும் உள்ளே போனார்கள். டாக்டர் தாமஸ் பக்கத்தில் நின்றிருக்க - கட்டிலில் படுத்திருந்த இளந்தேவன் மலங்க மலங்க விழித்தபடி தெரிந்தான்.

தாமஸ் சொன்னார். ''இன்ஸ்பெக்டர்! பேஷண்ட்டுக்கு கான்ஷியஸ் திருபிடுச்சு... யூ... கேன் ஸ்பீக் வித் ஹிம்..''

இன்ஸ்பெக்டர் அவனிடம் குனிந்தார்.

''உம்... பேரென்ன...?''

இளந்தேவனின் வாய் மெல்லத் திறக்க - நாக்கு வேகமாய் அசைந்தது. வலது கை தானாக உயர்ந்து - பின் நடுக்கமாய் தாழ்ந்தது. தொண்டையினின்றும் பேச்சு ஏதும் வராமல் 'கெக்...பிக்...' என்று சத்தம் மட்டும் வெளியே வந்தது.

இன்ஸ்பெக்டர் - இளந்தேவனின் புஜத்தை மெல்லத் தட்டினார். ''பேசறதுக்கு அவசரப்படாதே...! நிதானமா பேசு... உம் பேரென்ன...?''

இளந்தேவன் 'என்னவோ' போல விழித்தான். பின்பு மெதுவாய் எழ முயன்றவனை டாக்டர் தாமஸ் தடுத்தார்.

''நீ.... அப்படியே படுத்துகிட்டே பேசலாம்...''

''எ...எ...எனக்கு...?''

''உன்க்கு ஒண்ணுமில்லை... ஒரு சின்ன ஆக்ஸிடெண்ட்தான்! பயப்படாதே...உம்... பேரென்ன...?''

கண்கள் பரபரவென்று சுழல - மறுபடியும் அதே போல் எல்லோரையும் மாறி மாறிப் பார்த்தான் இளந்தேவன்.

இன்ஸ்பெக்டர் - இன்னமும் அருகில் குனிந்தார்.

''உம்...பேரென்ன...?''

கண்கள் திக்கென்று நிற்க - இளந்தேவன் இரண்டு கைகளாலும் தலையைப் பற்றிக் கொண்டு அப்படியும் இப்படியுமாய் புரண் டான். பின் கண்கள் சோர்ந்து மயக்கத்திற்குப் போனான்.

புவனேஸ்வரி சொன்னாள்.

''டாக்டர்...! விபத்து நடந்த அதிர்ச்சி யிலிருந்து இவன் இன்னும் மீளலைன்னு நினைக்கிறேன்...''

''இது அதிர்ச்சி மாதிரி எனக்குத் தெரியலை...?''

''தென்...?''

''தலையில் அடிபட்ட காயம் மூளையை பாதிச்சிருக்கலாம்...! இவன் விழிக்கிறதையும், பேசறதையும் பார்த்தா... நினவுகள் கலங்கடிக்கப் பட்டிருக்கலாம்ன்னு நினைக்கிறேன்...ந்யூரோ சர்ஜன் சாலமனை வரவழைச்சா... நிலைமை என்னன்னு தெரிஞ்சுடும்...'

14

ந்யூரோ சர்ஜன் சாலமன், இளந்தேவனை ஸ்கேன் செய்து - சோதித்துப் பார்த்துவிட்டு தீர்க்கமான குரலில் சொன்னார்.

''இந்த நிமிஷம் 'தான்' யார்ன்னு இவனுக்கு சொல்லத் தெரியாது. காரணம் தலையின் மூளைப் பக்கத்திலேயும் - நெற்றியின் 'டெம்போரல் லோப்'களிலும் சில நரம்புகள் சிதலமடைஞ் சிருக்கு... அந்த நரம்புகள் மறுபடியும் உயிர்ப்பு நிலைமைக்கு வந்தால்தான்... இவனுக்குதான் யாருங்கிறதே நினைவுக்கு வரும்...''

புவனேஸ்வரி கேட்டாள்.

''இது... அம்னீஷியாதானே...?''

“அந்த வகையைச் சேர்ந்ததுதான்...! இவனை வலுக்கட்டாயமா ஞாபகத்துக்கு கொண்டு வர்றது... ரொம்பவும் ஆபத்தான விஷயம்... அதிகமா ஸ்டரெயின் பண்ண வெச்சா... மூளைக் கோளாறு ஏற்பட்டு மனநிலை பாதிக்கப்படலாம்...”

“இதுக்கு ட்ரீட்மெண்ட்...?”

“வி...ஹேவ்... டூ... வெயிட்...”

டாக்டர் சொல்லிக் கொண்டிருக்கும் போதே - இளந்தேவன் மெல்ல முனகி புரண்டான்.

“டாக்டர்! ரெண்டாவது தடவையா கான்ஷியஸ் திரும்புது.”

“ஏதாவது பேசிப் பார்க்கலாமா...?”

“ரொம்பவும் சிரமப்படுத்தாம பேசலாம்.”

புவனேஸ்வரி கட்டிலைச் சுற்றிக் கொண்டு போய் - இளந்தேவனுக்குப் பக்கத்தில் குனிந்தாள். தன்னுடைய முகத்தை நன்றாயப் பார்க்க விட்டு கேட்டாள்.

இளந்தேவன் சோர்ந்து போன கண்களால் புவனேஸ்வரியைப் பார்த்துக் கொண்டே, ‘தெரியாது’ என்பதுபோல் மெல்லத் தலையாட்டினான்.

“உன்னோட பேர் என்னாங்கிறதை ஞாபகப்படுத்திக்க முடியுதா?”

“இ...ல்...லை...”

“நீ பைக்ல வந்து...என் கார் மேல மோதினது நினைவுக்கு வருதா...?”

“எ...எனக்கு... எனக்கு...”

“சொல்லு...”

“எல்லாமே குழப்பமாயிருக்கு...”

ந்யூரோ சர்ஜன் சாலமன் புவனேஸ்வரியை ஏறிட்டார். “ப்ளீஸ்...! எதையும் ஞாபகத்துக்கு கொண்டு வர ஃபோர்ஸ் பண்ண வேண்டாம்... வாரம் பத்து நாள் யோசிக்கட்டும்... அதுக்கப்புறம் என்னுடைய ட்ரீட்மெண்ட்டை ஆரம்பிக்கிறேன். லெட் ஹிம் டேக் ரெஸ்ட்...”

15

“அப்புறம்...?”

“அப்புறமென்ன பாஸ்...? தலையில் பட்ட அடி மூளையை செமத்தியா குழப்பியிருக்கு. தான் யார்ன்னே... இளந்தேவனுக்குத் தெரியலை... யார் எந்தக் கேள்வியைக் கேட்டாலும் பேந்த பேந்த விழிக்கிறான்...”

“டாக்டர்...! என்ன சொல்கிறார்...?”

“ந்யூரோ சர்ஜன் சாலமன் வந்து பார்த்துட்டு போயிருக்கார். நான் ஆஸ்பத்திரி சிப்பந்திகள்கிட்டே விசாரிச்ச அளவில் - இளந்தேவன் திரும்பவும் பழைய நினைவு களுக்கு திரும்ப முடியாதாம். இந்த அம்னீஷியாவுக்கு உட்பட்டவங்க... கடைசியில் கோமா ஸ்டேஜுக்கு போய் - நினைவு திரும்பாமலேயே செத்துப் போறதுதான் விதியாம்.”

குப்தா பெருமூச்சுவிட்டான்.

“அவன் செத்துப் போறதைப் பத்தி... நமக்கென்ன கவலை...? அட்வான்ஸா குடுத்த அம்பதாயிரம் ரூபாய் போச்சே... பணத்தை வாங்கினதுமே...ஹாஸ்பிடல்ல கொண்டு போய் கட்டுவான்னு யாருக்குத் தெரியும்...”

“பாஸ்...”

“சொல்லு...”

“அவனோட பெட்டிக்கடையில கொஞ்சம் சரக்கு இருக்கு... மதிப்பு இருபதாயிரம் ரூபாய் வரைக்கும் தேறும்... இன்னிக்கு ராத்திரி கடையை உடைச்சு சரக்கை கொண்டாந்துடட்டுமா..?”

“செய்...”

16

புவனேஸ்வரியை இன்ஸ்பெக்டர் ஆச்சர்யமாய் ஏறிட்டார்.

''நீங்க என்ன சொல்றீங்க மேடம்...?''

''எஸ்... அந்த இளைஞனை நான் என்னோட க்ளீனிக்குக்கு கூட்டிட்டுப் போய் - வெச்சிருந்து ட்ரீட்மெண்ட் எடுக்கப் போறேன். என்னோட ட்ரீட்மெண்ட் மருத்துவ ரீதியாக இருக்காது. மனோதத்துவ ரீதியாய் இருக்கும்...''

''டாக்டர் சாலமன் பெரிய ந்யூரோ சர்ஜன். அவர் ட்ரீட்மெண்ட் எடுத்து குணமாக்க முடியாத கேஸை உங்களால எப்படி...?''

''எனக்கு முடியும்ங்கிற நம்பிக்கை இருக்கு இன்ஸ்பெக்டர்... அந்த இளைஞனை அவனுடைய பழைய நினைவுகளுக்கு கொண்டு வர்றது என்னோட பொறுப்பு...''

''உங்க கணவர் இதுக்கு...?''

''அவர் சொல்லித்தான் நான் இந்த முடிவுக்கு வந்தேன். தெரிந்தோ தெரியாமலோ... காரை அவன் மேல மோதிட்டேன். அவன் குடிபோதையில் இருந்திருக்கலாம்... இருந்தாலும் அந்த ஆக்ஸிடெண்ட் நிழல நானும் ஒரு காரணம். அந்த இளைஞன் யார்...? எந்தக் குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவன்? அவனோட பிறப்பு வளர்ப்பு என்ன...? - இந்த கேள்விகளுக்கெல்லாம் விடை கண்டுபிடிக்கப்பட வேண்டியதுதான் முக்கியம். அந்தக் கடமையை நானே செய்யலாம்ன்னு இருக்கேன்...! இளைஞனோட போட்டோவை பத்திரிகையில் விளம்பரம் கொடுத்துப் பார்த்தோம். யாரும் எந்த தகவலோடும் வரலை. இனிமே அந்த இளைஞன் யாருன்னு தெரியணும்ன்னா... அவன் பேசியாகணும். அவனை நல்லபடியா பேச வைக்க வேண்டியது என்னோட கடமை...''

''டாக்டர் சாலமன்கிட்டே இதைப்பத்தி பேசிட்டீங்களா...?''

''பேசிட்டேன்... போலீஸ் சம்மதிச்சா... நீங்க கூட்டிட்டுப் போலாம்ன்னு சொல் லிட்டார்....''

இன்ஸ்பெக்டர் தோள்களை குலுக்கினார். ''டாக்டர் சாலமனுக்கு எந்த அப்ஜெக்ஷனும் இல்லைன்னா... நீங்க தாராளமா கூட்டிட்டுப் போய் ட்ரீட்மெண்ட் எடுக்கலாம்.... அவன் யாருன்னு தெரிஞ்சுக்க உங்களை மாதிரியே எங்களுக்கும் ஆர்வம் இருக்கு...''

''தாங்க்யூ... இன்ஸ்பெக்டர்...''

''என்னிக்கு கூட்டிட்டுப் போகப் போறீங்க...?''

''இன்னிக்கே...!''

17

குப்தா அறையின் குறுக்கேயும் நெடுக் கேயும் உலவிக் கொண்டே கதவோரமாய் நின்றிருந்த முஸ்தபாவிடம் கேட்டான்.

''இளந்தேவனோட பெட்டிக்கடையை உடைச்சு எடுத்ததில் எவ்வளவு தேறிச்சு...?''

''கிட்டத்தட்ட முப்பதாயிரம் ரூபாய் சரக்கு...''

''எல்லாமே நாம சப்ளை பண்ணின சரக்கு தானே?''

''ஆமா...பாஸ்...''

''கடையை உடைக்கிறதுக்கு யார் யார் போனீங்க?''

''நானும் சிகாமணியும்...''

''உடைச்ச கடையை என்ன பண்ணீங்க...

''பெட்ரோல் ஊத்தி கொளுத்திட்டோம்.''

''உத்தமமான காரியம்...! இதைவிட உத்தமமான ஒரு காரியத்தை அடுத்த வாரத்துக்குள்ளே நாம பண்ணியாகணும்...''

''என்ன காரியம் பாஸ்?''

''இளந்தேவனுக்கு பழைய நினைவுகள் திரும்பிட்டா நமக்கு எந்த நிமிடமும் ஆபத்து. போலீஸுக்கு நம்ம க்ரூப்பை காட்டிக் கொடுக்க, கொஞ்சம்கூட தயங்க மாட்டான். அவன் அந்தக் காரியத்தை செஞ்சு முடிக்கிற துக்கு முந்தி நாம அவனை முடிக்கணும்... கூடவே அந்த புவனேஸ்வரிக்கும் மோட்சத்தைக் காட்டணும்.''

''பாஸ்! இளந்தேவன் இப்போ புவனேஸ்வரியோட நர்சிங்ஹோமில் ட்ரீட்மெண்ட் எடுத்துட்டிருக்கிறதாக... சிக்கந்தர் தகவல் கொடுத்திருக்கான்... அந்த நர்சிங் ஹோமுக்குள்ளே நுழைஞ்சு காரியத்தை முடிக்கிறதுன்னா...ரொம்பவும் சிரமம்.''

''திட்டத்தை சரியானபடி போட்டு... துல்லியமா அமல்படுத்தினா எதுவுமே வெற்றிதான்... நீ... நான், சிகாமணி மூனு பேரும் நாளைக்கே பாண்டிச்சேரி போறோம்... சிக்கந்தரையும் கூட சேர்த்துக்கிட்டு இளந்தேவனுக்கும் டாக்டரம்மாவுக்கும் ஒரு முடிவு கட்றோம்...''

முஸ்தபா தலையாட்டினான்.

18

புவனேஸ்வரி நர்ஸிங்ஹோம்.

ஸ்பெஷல் வார்டில் இருந்த 'பி' அறைக் கதவைத் திறந்து கொண்டு செல்வமணியும், புவனேஸ்வரியும் உள்ளே நுழைந்தார்கள்.

கட்டிலில் மல்லாந்து படுத்து - விட்டத்தை வெறித்துப் பார்த்துக் கொண்டிருந்த இளந்தேவன் திரும்பினான். பின் மெல்ல எழுந்து உட்கார்ந்து முழங்காலைக் கட்டிக் கொண்டான்.

புவனேஸ்வரி அவனை நெருங்கி - புன்னகையோடு கேட்டாள். ''ராத்திரி நல்லா தூங்கினியா...?''

''ம்...''

''ஏதாவது கனவு வந்ததா?''

''இல்ல...''

''நேத்து படுக்கும்போது தலைவலின்னு சொன்னியே...? இப்ப எப்படி இருக்கு...?''

''இன்னும் லேசா தலையை வலிக்குது... டாக்டர்...''

''மாத்திரை சாப்பிட்டியா...?''

''ம்...''

சில விநாடி அமைதிக்குப் பிறகு - புவனேஸ்வரி அறையின் கதவைச் சாத்தி விட்டு இளந்தேவனை நெருங்கி - தன் கையில் வைத்திருந்த பாஸ்போர்ட் சைஸ் போட்டோவை அவனிடமே நீட்டியபடி கேட்டாள்.

''இந்த போட்டோவில் இருக்கிறது யாருன்னு தெரியுமா...?''

இளந்தேவன் பார்த்துவிட்டு சொன்னான்.

''போட்டோவில் இருக்கிறது நீங்கதான்...''

''இதே போட்டோவ இதுக்கு முன்னாடி... நீ எங்கேயாவது பார்த்திருக்கியா...?''

''இல்ல... டாக்டர்...''

புவனேஸ்வரி புன்னகைத்தாள்.

''உனக்கொரு விஷயம் தெரியுமா...?''

''என்ன டாக்டர்...?''

''என்னோட காரும், உன்னோட பைக்கும் மோதிக்கிட்டு நீ தலையில் அடிபட்டு விழுந்தப்ப - உன் சர்ட் பாக்கெட்டில் இருந்த மணிபர்ஸுக்குள்ளே இந்த போட்டோ இருந்தது...''

இளந்தேவன் புருவங்களை உயர்த்தி னான்.

''உங்க போட்டோ... என்னோட மணி பர்ஸுக்குள்ளே இருந்ததா... டாக்டர்...?''

''ஆமா...''

''எப்படி...''

''எப்படின்னு... நீ தான் ஞாபகப்படுத்தி சொல்லணும்.''

''டாக்டர்...! நான் யாருன்னே...எனக்குத் தெரியலை... எல்லாமே குழப்பமாயிருக்கு... உங்க போட்டோ என்கிட்டே இருந்ததுன்னா... உங்களுக்கு என்னை தெரிஞ்சிருக்கணுமே?''

செல்வமணி குறுக்கிட்டார். ''அதுதான் எங்களுக்கும் ஆச்சர்யமாயிருக்கு... உன்னை இதுக்கு முந்தி நானோ என்னோட மனைவியோ பார்த்த இல்லை. ஆனா, உன்கிட்டே என்னோட மனைவியின் போட்டோ இருந்திருக்கு... அது எப்படி...?''

இளந்தேவன் நெற்றியைப் பிடித்துக் கொண்ட படி -

''டொக்... டொக்...''

அறைக்கதவு தட்டப்படும் சத்தம் கேட்டது.

புவனேஸ்வரி போய் கதவைத் திறந்தாள்.

வெளியே -

நர்ஸ்...!

"என்ன...?"

'உங்களைப் பார்க்க இன்ஸ்பெக்டர் வந்திருக்கா
டாக்டர்..."

"எப்ப வந்தார்...?"

"இப்பத்தான். அவர் கூடவே காமிராவும் கையுமா
ஒருத்தர் வந்திருக்கார்."

"யாரது...?"

"தெரியலை டாக்டர்..."

புவனேஸ்வரி கணவனிடம் சொல்லி
கொண்டு ரிசப்ஷனை நோக்கிப் போனா
வரவேற்பறை சோபாவில் - இன்ஸ்பெக்டரும் -
ஜிப்பா, பைஜாமா அணிந்த ஒரு இளைஞனும் பக்க
பக்கமாய் உட்கார்ந் திருந்தார்கள்.

"குட்மார்னிங் இன்ஸ்பெக்டர்..."

"குட்மார்னிங்... டாக்டர்..."

"என்ன இவ்வளவு காலையில...?"

"ஆக்ஸிடெண்ட்டான அந்த இளைஞனை
பத்தி தகவல் கிடைச்சிருக்கு."

"என்ன தகவல்...?"

"அவன் பேரு இளந்தேவன். எம்.ஏ. பட்டதாரி."

"ஈஸிட்...?"

"சொந்த ஊர் சென்னை. வேலை ஏதும்
கிடைக்காததினாலே ஒரு பெட்டிக்கடையை வெச்சு
நடத்திக்கிட்டு இருந்தானாம்..."

"இதெல்லாம்... எப்படி...?"

"எனக்குத் தெரியும்ன்னு கேக்கறீங்களா? இவ
மிஸ்டர் மாணிக்கராஜ் 'யுகம்' பத்திரிகையின் நிருப
பேப்பரில் நாம குடுத்த விளம்பரத்தைப் பார்த்துட்டு
வந்திருக்கார்.

ஜிப்பா அணிந்து காமிராவும் கையுமாய் இருந்த
மாணிக்கராஜ், புவனேஸ்வரியைப் பார்த்து "வணக்க
டாக்டர்" என்றான். தொடர்ந்து, அவனே பேசினா
"பாண்டேஜ் கட்டோடு... எடுத்த இளந்தேவனோட
போட்டோவை பத்திரிகை விளம்பரத்து
பார்த்ததும்... வேற யாரோன்னு நினைச்சு... அ

...பத்துல நான் இன்ட்ரஸ்ட் காட்டலை... நாலஞ்சு
... கழிச்சு மறுபடியும் அந்த பேப்ரை எதேச்சையா
...டும்போது தான் - அது இளந்தேவனோட
...ங்கிற உணர்வு என்னை தாக்கியது. உடனே
...டிச்சேரி புறப்பட்டு வந்தேன்... இன்ஸ்
...டரைப் பார்த்து விஷயத்தைச் சொன்னேன்..."

"உங்களுக்கு இளந்தேவன் எப்படி பழக்கம்...?"

"பெரிசா பழக்கம் எதுவும் கிடையாது டாக்டர்.
நான் ஒரு ப்ரஸ் ரிப்போர்ட்டர். எம்.ஏ. படிச்ச
இளந்தேவன் ஒரு பெட்டிக் கடையை வெச்சு
நடத்தறது எனக்குப் புதுமையா பட்டது. அவரை
...டி எடுத்து எங்க 'யுகம்' பத்திரிகையில் பப்ளிஷ்
பண்ணினேன்..."

"இளந்தேவனுக்கு குடும்பம்...?"

"அம்மா மட்டும்தான். அந்த அம்மாவும் இப்ப
...பிடல்ல இருக்காங்க... இருதயத்துல ஏதோ ஒரு
கோளாறு... பைபாஸ் சர்ஜரி பண்ணனும்னு...
டாக்டர்ஸ் சொல்லியிருக்காங்களாம்... டாக்டர்ஸ்கிட்டே
போய் ஐம்பதாயிரம் ரூபாய் பணத்தை குடுத்து -
ஆப்ரேஷனுக்கு வேண்டிய ஏற்பாடுகளை பண்ணச்
சொல்லிட்டு - பைக்ல புறப்பட்டு பாண்டிச்சேரி
வந்திருக்கார்.... ஆப்ரேஷனுக்கு வேண்டிய மீதிப்
பணத்தை யார்கிட்டேயோ வாங்கறதுக்காக இங்கே
வந்திருக்க லாம்ங்கிறது என்னோட எண்ணம்..."

"இந்த விஷயமெல்லாம் உங்களுக்கு எப்படித்
தெரியும்?"

"பேப்பர்ல விளம்பரத்தைப் ப்ார்த்ததும் -
விளம்பரப் போட்டோவில் இருக்கிறது இளந்தேவன்
...ங்கிற சந்தேகம் எனக்கு வந்தது. நேரா அவர்
பெட்டிக்கடைக்குப் போனேன்... மின்சாரக்
...னால் ஏற்பட்ட தீவிபத்துக் காரணமா அவரோட
பெட்டிக்கடை எரிஞ்சுப் போயிட்டதாய் பக்கத்துக்
கடைக் காரங்க சொன்னாங்க... அவங்ககிட்ட வீட்டு
அட்ரஸை கேட்டுக்கிட்டு போனேன்... இளந்
தேவனோட வீடு பூட்டியிருந்தது... அக்கம் பக்கத்து
வீடுகள்ல விசாரிச்சேன்... விவரம் சொன்னாங்க...
...பிடலுக்கும் போய் இளந்தேவனோட
அம்மாவைப் பார்த்துட்டு - பஸ்சை பிடிச்சு இங்கே
...றேன்."

"சரி... என் கூட வாங்க..."

புவனேஸ்வரி மாணிக்கராஜையும் இன்... பெக்டரையும் அழைத்துக் கொண்டு இளந்தேவனின் அறையை நோக்கிப் போனாள்.

அறைக்குள் நுழைந்தார்கள்.

செல்வமணியுடன் பேசிக் கொண்டிருந்... இளந்தேவன், அறைக்குள் நுழைகிறவர்களை... சலனமில்லாமல் பார்த்தான். புவனேஸ்வரி மாணிக்கராஜைக் காட்டி இளந்தேவனிடம் கேட்டா...

''இவர் யார்ன்னு தெரியுதா...?''

அவன் பார்த்துவிட்டு மெல்ல தலை... யாட்டினான்.

''தெரியலை...''

''இவர் பெயர் மாணிக்கராஜ். புக... பத்திரிக்கையோட பிரஸ் ரிப்போர்ட்டர். இவ... எப்பவாவது பார்த்த ஞாபகம் உனக்கு இருக்கா...?''

''இல்லே...''

''சரி...'' இளந்தேவனங்கிற பெயர... கேள்விப்பட்டிருக்கியா...?''

''இளந்தேவன்...?''

''ஆமா... இ...ள...ந்...தேவன்...''

நெற்றியைத் தேய்த்தான். பின் நிமிர்ந்தான்.

''இது... யாரோட பேரு...?''

''உன்னோட பேர்தான்...'' சொன்ன புவனேஸ்வ... அவனருகே குனிந்தாள். ''நீ யார்ங்கற விவரம் இ... தெரிஞ்சிருக்கு. உன்னோட பேர் இளந்தேவ... உனக்கு சொந்த ஊர் சென்னை. எம்.ஏ. வரைக்கு... நீ படிச்சிருக்கே. வேலை எதுவும் கிடைக்கா... தினால... ஒரு பெட்டிக்கடை வெச்சு... சம்பாதிக்... ஆரம்பிச்சே... உனக்கு இருக்கிற ஒரே ஒரு உற... அம்மா மட்டும்தான். அந்த அம்மாவும் இ... ஹாஸ்பிடல்ல இருக்காங்க... அவங்களுக்கு ஹார்ட்... பைபாஸ் சர்ஜரி ஆப்ரேஷன் பண்ண வேண்டி... நிலைமை. அந்த ஆப்ரேஷனுக்காக - ... ஹாஸ்பிடல்ல ஐம்பதாயிரம் ரூபாயை கட்டிட்டு... பைக்ல பாண்டிச்சேரிக்கு வந்திருக்கே...''

இளந்தேவனின் முகத்தில் எந்த சலனமு... இல்லை. ஏதோ கதை கேட்பது போல் புவனேஸ்வ... பேசுவதை கேட்டுக் கொண்டிருந்தான்.

மாணிக்கராஜ் பக்கத்தில் வந்தான்.

''இளந்தேவன்! டாக்டர் சொன்னதுல எந்த சம்பவமாவது உன் மனசை நெருடுதா...?''

''இல்ல...''

''எதுவுமே ஞாபகத்துக்கு வரலையா...?''

''வரலை...''

''நான் இப்ப சில வாசகங்களை சொல்றேன்... அந்த வாசகங்கள், உன் பெட்டிக்கடைக்கு முன்னாடி நீ எழுதிப் போட்டிருந்ததுதான். கடையோட பேர் ஒரு இந்நாட்டு மன்னரின் வெற்றிலைப் பாக்குக் கடை.. நீ எழுதின வாசகங்க்ளைச் சொல்றேன் கேளு. பாரத மாதா வாழ்க! 'பாருக்குள்ளே நல்ல நாடு' என்று பாரதியாரால் புகழ்ப்பட்ட இந்த இந்திய திரு நாட்டுக்குள் நான் ஒரு குடிமகன். தெரியாத்தனமாய் எம்.ஏ.வை பாஸ் செய்து விட்டவன். வேலை கிடைக்கும் என்று நம்பி ஏராளமான இண்டர்வியூக்களை அட்டெண்ட் செய்தவன். வேலை கிடைக்காமல் போகவே சுயதொழில் ஏதாவது செய்யலாம் என்று எண்ணி கடன் தொகைக்காக அரசு பாங்குகளுக்கு போய் - மனக் காயங்களோடு திரும்பியவன். இனியும் தாமதித்தால் பஸ் ஸ்டாப்கிளல் பிச்சை எடுக்க வேண்டிய - கையேந்த வேண்டிய நிலைமை வரமோ என்று எண்ணி, என் விதவைத் தாயிடம் மிச்சம் மீதியிருந்த சொற்ப நகைகளை விற்று இந்த வெற்றிலைப் பாக்குக் கடை வைத்தவன். அன்பு கூர்ந்து ஆதரவு கொடுங்கள். ஒரு இந்நாட்டு மன்னரின் வயிறும் அவனைப் பெற்ற மகாராணியின் வயிறும் பட்டினி கிடக்காமல் இருக்க உதவுங்கள்.''

கையில் வைத்திருந்த பேப்பரைப் பார்த்துக் கொண்டு 'கடகடவென்று படித்த மாணிக்கராஜைப் பார்த்து உதட்டை பிதுக்கினான் இளந்தேவன்.

''இதெல்லாம்... எனக்கு புதுசா கேக்கிற மாதிரி இருக்கு...''

19

பாண்டிச்சேரியின் எம்.ஜி.ரோடு. ஹோட்டல் ...சரண், அறை எண் 113.

முஸ்தபா செய்தித்தாளோடு அறைக்குள் நுழைந்தான். தாடியை கண்ணாடி பார்த்து ட்ரிம் செய்துக் கொண்டிருந்த குப்தாவின் முன்னால் போய் நின்றான்.

''பாஸ்...''

''ம்...''

''இன்னிக்கு பேப்பர் நியூஸ் பார்த்தீங் களா...?''

''பார்க்கலை... என்ன விஷயம்...?''

''பாருங்க...!'' பேப்பரைப் பிரித்து அந்த செய்தியைக் காட்ட குப்தாவின் பார்வை அதில் ஒட்டிக் கொண்டது.

விபத்தில் - பழைய நினைவுகளை இழந்த இளைஞன் யாரென்று அடையாளம் தெரிந்தது. ஒரு பத்திரிகை நிருபரின் உதவியால் உண்மை வெளியே வந்தது.

குப்தா பதட்டமடைந்து - தலைப்புச் செய்திக்கு கீழே - பத்தி பத்தியாய் ஓடியிருந்த செய்தியை படித்துவிட்டு வியர்வை மினுமினுக்கும் முகமாய் நிமிர்ந்தான்.

''இந்த பத்திரிகை நிருபர் மாணிக்கராஜ் காரியத்தை கெடுத்துடுவான் போலிருக்கு...''

''இளந்தேவனுக்கு பழைய நினைவுகள் ஞாபகத்துக்கு வர்றதுக்கு முந்தி, அவனை தீர்த்துக் கட்டியாகணும் பாஸ். இல்லேன்னா நமக்கு ஆபத்துதான்.''

''சிகாமணியும், சிக்கந்தரும் எங்கே...?''

''ஏஜெண்ட்டை பார்க்க போயிருக் காங்க...?''

''உடனே அவங்களை கான்டாக்ட் பண்ணி வரச் சொல்லு. போன்ல எந்த விவரத்தையும் சொல்லாதே.''

முஸ்தபா தலையாட்டினான்.

20

ராத்திரி பத்து மணி.

இளந்தேவனுக்கு இஞ்செக்ஷன் ஒன்றைப் போட்டு, புவனேஸ்வரி மெல்லிய குரலில் சொன்னாள்.

''இன்னிக்கு உனக்கு சரியானபடி தூக்கம் வராது. பாதி நினைப்பும் தூக்கமுமாய் இருக்கும்... இதன் காரணமா, பழைய ஞாபகங்கள் அடி மனசிலிருந்து வெளியே வர வாய்ப்பிருக்கு...''

''டாக்டர்! நீங்க எனக்காக எடுத்துக்கிற சிரமங்களைப் பார்க்கும்போது என் மனசு ரொம்பவும் கஷ்டப்படுது...''

''இதுல எனக்கு எந்த சிரமமும் இல்லை... என்னோட போட்டோ உன்கிட்டே இருந்த தினால... நீ ஏதோ ஒரு வகையில் எனக்கு தெரிஞ்சவனாய் இருக்கணும். அதைக் கண்டுபிடிச்சாத்தான்... எனக்கு நிம்மதி...''

''ஸாரி டாக்டர்...! எனக்கு ஒரே குழப்பமா இருக்கு... எல்லாமே புதிய முகங்களா தெரியுது. ஒருத்தர் கூட எனக்குப் பழகின முகமா தெரியலை...''

''என்னோட போட்டோ உன்கிட்டே எப்படி வந்திருக்கும்ங்கிறதை தெரிஞ்சிக்கணும்ன்னா இருக்கிற ஒரே வழி உங்க அம்மாதான்... அந்த அம்மா இப்ப பேசக் கூடிய உணர்வு நிலையில் இல்லை... அவங்களுக்கு நல்ல உணர்வு திரும்பணும்ன்னா... உடனடியா ஹார்ட்ல பைபாஸ் சர்ஜரி பண்ணியாகணும்... அந்த ஆபரேஷன் செலவை... ஒரு ட்ரஸ்ட் மூலம் மீட் பண்ற... முடிவுக்கு வந்துட்டேன்... அம்பதாயிரம் ரூபாயை நீ ஏற்கெனவே ஹாஸ்பிடலில் கட்டியிருக்கே... மீதிப் பணத்தை யார்கிட்டேயோ கேட்டு வாங்கிட்டுப் போகத்தான் பாண்டிச்சேரிக்கு வந்திருக்கே...! அந்த நபர் நானாகக்கூட இருக்கலாமே... உனக்கும் எனக்கும் இருக்கிற உறவு எந்த மாதிரியானதுன்னு உன் மூலமாவோ உங்க அம்மா மூலமாவோத்தான் எனக்குத் தெரியணும்...''

இளந்தேவனுக்கு கண்கள் சொக்கியது.

''டாக்டர்... எனக்கு தூக்கம் வருது...''

‘‘தூங்கு...! நாளைக்கு காலையில வந்து பாக்கிறேன். தூங்கி எழுந்ததும் நீ செய்ய வேண்டிய முதல் காரியம். ஒரு பேப்பரையும் பேனாவையும் எடுத்துக்கிட்டு ராத்திரி கனவில் வந்த சம்பவங்களை எழுதணும்..’’

‘‘சரி...டாக்டர்...’’

இளந்தேவன் நீண்ட கொட்டாவியோடு ஒருக்களித்துப் படுத்துக் கொள்ள புவனேஸ்வரி வெளியே வந்தாள்.

வராந்தா பாலிவினைல் நாற்காலியில் காத்திருந்த இன்ஸ்பெக்டர் எதிர்கொண்டார். ‘‘டாக்டர்... ஹௌ... ஈஸ்... ஹி...?’’

‘‘ஸேம் கண்டிஷன்... சப்-கான்ஷியஸை கிளறி உள்ளே இருக்கிற எண்ணங்களை வெளியே கொண்டு வர்றதுக்காக - ஒரு இஞ்செக்ஷன் போட்டிருக்கேன். அது எந்த அளவுக்கு பலன் கொடுக்கும்னு தெரியலை.’’

‘‘இளந்தேவன் பைக்ல பாண்டிச்சேரிக்கு வந்ததுல ஒரு குழப்பம் இருக்கு... டாக்டர்...?’’

‘‘என்ன...?’’

‘‘நெம்பர் போர்டு மாட்டாத பைக்கை ஓட்டிட்டு வந்திருக்கான். சட்ட விரோதமான காரியங்களை செய்யறவங்கதான்... நெம்பர் போர்டை மாட்டிக்காமே வெகிக்கிள்ஸ்ல வருவாங்க...’’

‘‘இவனைப் பார்த்தா க்ரிமினில் மாதிரி தெரியலையே... இன்ஸ்பெக்டர். எம்.ஏ. வரைக்கும் படிச்சிருக்கானே...?’’

‘‘படிச்சவங்க க்ரிமினலா மாறக் கூடாதுன்னு ஏதாவது சட்டம் இருக்கா டாக்டர்... ரெஜிஸ்ட்ரேஷன் நெம்பர் போர்டு இல்லாமே ஒரு வாகனத்தை ஓட்டறது பெரிய தப்பு...’’

‘‘பைக்கோட என்ஜின் சேஸ் ‘நம்பரை பார்த்தீங்களா...?’’

‘‘பார்த்தோம். அவ்வளவு க்ளீயரா இல்லை... சில எண்களை சுரண்டியிருக் காங்க...’’

‘‘என்னால நம்ப முடியலை இன்ஸ் பெக்டர்... நிச்சயமா இளந்தேவன் ஒரு க்ரிமினலா இருக்க முடியாது... அவனோட அம்மாவுக்கு ஹார்ட் பைபாஸ்

சர்ஜரி முடிஞ்சதும்... அந்த அம்மா மூலமா நமக்கு சில உண்மைகள் கிடைக்கலாம்... ஸ்டில் தட்... வீ... ஹேவ் டு வெயிட்...’’

21

முஸ்தபாவும், சிகாமணியும் பார்வை யாளர் நேரத்தைப் பயன்படுத்திக் கொண்டு ஹாஸ்பிடலுக்குள் நுழைந்தார்கள்.

ஹாஸ்பிடல் முழுக்க சுமாரான கும்பல்.

‘‘முஸ்தபா...’’

‘‘ம்...’’

‘‘ஸ்பெஷல் வார்டு எந்தப் பக்கம்ன்னு தெரியலையே...?’’

‘‘எதிரே வர்ற நர்ஸ்கிட்ட கேட்போமா?’’

‘‘வேண்டாம்... நாமே... கண்டு பிடிப்போம்...’’

நடந்தார்கள்,

வராந்தாவைச் சுற்றிக் கொண்டு - படிப்படிகளில் ஏறியபோது எதிர் சுவரில் ‘ஸ்பெஷல் வார்டு’ - என்று எழுதப்பட்டு அம்புக் குறியிட்டிருந்த பிளாஸ்டிக் போர்டு கண்களுக்கு கிடைக்க - ஏறினார்கள்.

ஸ்பெஷல் வார்டு நிசப்தமாய் வந்தது.

‘‘எந்த அறைன்னு தெரியலையே...?’’

‘‘இருக்கிறது ஏழெட்டு அறைதான்... எல்லா அறைகளோட ஜன்னல்களும் திறந்திருக்கு... மெல்ல எட்டிப் பார்த்தா உள்ளே இருக்கிறது யார்ன்னு தெரிஞ்சுடும்...’’

‘‘எந்த நர்ஸாவது பார்த்துடப் போறா...’’

‘‘எவளும் கண்ணுக்குப் படலை...’’

‘‘மொத ரூமை எட்டிப் பாரு...?’’

முஸ்தபா மெல்ல நடந்து போய் - திறந்திருந்த ஜன்னலை எட்டிப் பார்த்தான். ஒரு கிழவர் கண்மூடி படுத்திருக்க ‘சலைன்’ ட்யூப் வழியே ஏறிக் கொண்டிருந்தது.

அடுத்த அறைக்கு வந்தார்கள்.

சிகாமணி எட்டிப் பார்த்தான்.

ஒரு பெண் நாசித் துவாரங்களில் [illegible] ட்யூப்போடு தெரிந்தாள்.

''உங்களுக்கு யார் வேணும்...?''

குரல் கேட்டு இருவரும் திரும்பினார்கள்.

ஆஸ்பத்திரியை சுத்தம் செய்யும் ஸ்கே[illegible] ஆள் வலது கையில் பிரஷ்ஷோடும் - இடது [illegible] பினாயில் பக்கெட்டோடும் நின்றிருந்தான். [illegible] அரை ட்ராயர். வெள்ளை பனியன்.

முஸ்தபா அதிர்ச்சியைக் காட்டிக் [illegible] கேட்டான். ''ஆக்ஸிடெண்ட்ல... மாட்டிக்கிட்ட [illegible] ஆசாமி எந்த ரூம்ல இருக்காரு...?''

''நீங்க யாரு...?''

''பத்திரிகைகாரங்க...''

''அந்த ஆளை... படம் புடிச்சு பேப்பர்ல [illegible] வந்தீங்களா?''

''ஆமா...''

''அவர்... இப்ப இங்கே இல்லையே...?''

திடுக்கிட்டார்கள் இருவரும்.

''இல்லையா...?''

''ஆமா...''

''அந்த ஆள் இப்ப எங்கே இருக்கார்...?''

''டாக்டரம்மா அவங்க வீட்டுக்கு கூட்டி[illegible] போனாங்க... இன்னும் கொஞ்ச [illegible] கொடைக்கானலுக்கு போகப் போறாங்களே...''

''கொடைக்கானலுக்கா...! எதுக்கு...?''

''அதெல்லாம்... எனக்குத் தெரியாதுங்க.'' [illegible] முயன்ற ஸ்கேவன்ஜரை நிறுத்தினான் சிகாமணி[illegible]

சர்ட் பாக்கெட்டினின்றும் ஒரு ஐம்பது [illegible] நோட்டு ஒன்றை உருவி, அவன் கையில் தி[illegible]

''இப்ப... சொல்லு... அந்த ஆளை டாக்டரம்மா [illegible] கொடைக்கானலுக்கு கூட்டிட்டுப் [illegible]...?''

[illegible]த்தை வாங்கிக் கொண்டு சுற்றும் முற்றும் [illegible] அவன்.

[illegible] தோளில் தட்டினான்.

''[illegible]... சொல்லு...''

''அ... அது... வந்துங்க... வெளிநாட்டு டாக்டர் [illegible] கொடைக்கானலுக்கு வந்திருக்காங்களாம். [illegible] மூளைக் கோளாறையெல்லாம் சரி பண்ற [illegible]. இந்த ஆளை அவர்கிட்ட கூட்டிட்டுப் [illegible] குணமாகும்ன்னு டாக்டரம்மாவும் அவங்க [illegible] பேசிட்டிருந்தாங்க...''

''கொடைக்கானலுக்கு எப்பப் போறாங்க...?''

''கொஞ்ச நேரத்துல...''

''கொஞ்ச நேரம்ன்னா...?''

''[illegible] டயமெல்லாம் தெரியாதுங்க... [illegible] கூட்டிட்டு போகணும்ன்னு பேசிக் [illegible]...''

[illegible]வும் சிகாமணியும் மாடிப் படிகளில் [illegible] இறங்க ஆரம்பித்தார்கள்.

22

[illegible] 'லாக்' செய்து கொண்டே [illegible] ஏறிட்டாள் புவனேஸ்வரி. ''டாக்டர் [illegible] இந்தியாவுக்கு வந்திருக்கிறது... அதுவும் [illegible]க்கானலுக்கு... வந்திருக்கிறது... [illegible] பண்ணின அதிர்ஷ்டம். இந்த [illegible] பிறந்த மிகச் சிறந்த நரம்பியல் [illegible] கிரஹாம் நெம்பர் ஒன். அற்புதமான [illegible] கூட...''

[illegible] புன்னகைத்தான்.

''இளந்தேவனை அம்னீஷியாவிலிருந்து [illegible] மீட்டுடுவாருன்னு நீ நம்பறியா புவனா...?''

''கண்டிப்பா...''

ஜன்னல் வழியே தோட்டத்தை வெறித்து [illegible] பார்த்தபடி உட்கார்ந்திருந்த, இளந்தேவனின் [illegible] தோளைத் தொட்டான் செல்வமணி.

''என்ன கிளம்பலாமா...?''

''ம்...''

''ஏதாவது சாப்பிடறியா...?''

''வேண்டாம்...''

''புவனா... நான் இளந்தேவனை [illegible] கூட்டிட்டுப் போறேன்... நீ வீட்டை செக் [illegible] பார்த்து பூட்டிக்கிட்டு வந்துடு... பூட்டையும் [illegible] சாவியையும் டி.வி.ஸ்டாண்ட் [illegible] வெச்சிருக்கேன்...''

செல்வமணி சொல்லிக் கொண்டே [illegible] இளந்தேவனை அழைத்தபடி போர்டிகோவில் [illegible] நின்றிருந்த காரை நோக்கிப்போக - புவனேஸ்வரி [illegible] வீட்டுக்குள்ளே போய் - பின் பக்கக் கதவு - [illegible] அலமாரி - சரியாய் பூட்டியிருக்கிறதா [illegible] பார்த்துவிட்டு - டி.வி. ஸ்டாண்டுக்கு வந்து [illegible] வெளிப்பக்கக் கதவுக்கு வேண்டிய பூட்டையும் [illegible] சாவியையும் எடுத்துக் கொண்ட விநாடி?

டெலிபோன் கனைத்தது.

போய் ரிஸீவரை எடுத்தாள்.

''ஹலோ...''

''டாக்டர் புவனேஸ்வரி...?'' ஒரு ஆண் [illegible] கேட்டது.

''எஸ்...''

''நான் டாக்டர் துளசிங்கம் பேசறேன் [illegible] சென்னை சரவணா நர்சிங்ஹோமிலிருந்து...''

''வணக்கம் டாக்டர்...! இளந்தேவனோட [illegible] அம்மாவுக்கு இப்போ எப்படியிருக்கு? [illegible] ரேஷனுக்கு வேண்டிய பணத்தை ரெண்டு நாள் [illegible] கட்டிடறேன்.. எனக்குத் தெரிஞ்ச ட்ரஸ்ட் [illegible] தர்றதா சொல்லிட்டாங்க...''

''நீங்க பணம் கட்ட வேண்டிய அவசியம் [illegible] போயிடுச்சு.''

''[illegible] டு... யூ... மீன் டாக்டர்...?''

''அந்த அம்மா பத்து நிமிஷத்துக்கு முன்னாடி [illegible] டாங்க. சிவியர் ஹார்ட் அட்டாக்... [illegible] முயற்சி பண்ணினோம். காப்பாற்ற [illegible] லை.''

''[illegible] குட்னஸ்...''

''[illegible] டியை யார்கிட்ட ஒப்படைக்கிறதுன்னு [illegible] லை... அதான் உங்களுக்குப் போன் [illegible]...''

''டாக்டர்! இளந்தேவனைக் கூட்டிக் கிட்டு... [illegible] சென்னை வர்றேன்...''

''[illegible]... கம்...''

டாக்டர் ரிஸீவரை வைத்துவிட - புவனேஸ்வரி [illegible] பூட்டிக்கொண்டு காருக்கு வந்தாள். பின் [illegible] செல்வ மணியும் இளந்தேவனும் [illegible] ந்திருக்க, ட்ரைவிங் சீட்டுக்கு வந்து... [illegible] னை உசுப்பினாள். மனசை ஒருவித பாரம் [illegible] து.

[illegible] மணி கேட்டான்.

''[illegible] புவனா... கதவை நல்ல பூட்டினியா...?''

''[illegible]...''

''[illegible] சாவியை எடுத்துகிட்டியா...?''

''[illegible]...''

''[illegible]...'' தோளைத் தொட்டான் செல்வமணி.

''[illegible]...''

''[illegible] என்னவோ மாதிரி இருக்கே...?''

''[illegible] ணத் திட்டத்துல ஒரு மாறுதல்... நாம [illegible] கொடைக்கானல் போகப் போற தில்லை...''

''[illegible] னே...?''

''[illegible] னை...''

''[illegible] னைக்கா... எதுக்கு...?''

''அங்கே ஒரு முக்கியமான விஷயத்தை [illegible] பண்ண வேண்டிய கட்டாயம். அதை

முடிச்சுக்கிட்டு... அங்கிருந்து கொடைக் [illegible]
போயிடலாம்...''

''முக்கியமான விஷயமா...? என்ன அது...''

''அப்புறமா சொல்றேன்...''

காருக்கு வேகத்தைக் கொடுத்து, காம்[illegible] கேட்டுக்கு வெளியே கொண்டு வந்து, ரோட்[illegible] பறத்தினாள் புவனேஸ்வரி.

23

நெடுஞ்சாலை இருட்டில் அம்பாசிடர் [illegible] விரைந்து கொண்டிருக்க - உள்ளே குப்தா, [illegible] சிகாமணி, சிக்கந்தர் காரை ஓட்டிக் கொண்[illegible]

குப்தா, முஸ்தபாவின் தலையில் தட்[illegible] ''கொடைக்கானலுக்கு போறாங்[illegible] சொன்னேனே... கார், சென்னை ரோட்ல போகு[illegible]

''அந்த... ஹாஸ்பிடல் ஸ்கே[illegible] கொடைக்கானல்ன்னு தான் சொன்னான்...''

''கடைசி நேரத்துல... ஏதாவது ப்ரோக் [illegible] மாத்திட்டாங்களா...? இல்லே அந்த வெ[illegible] டாக்டர் சென்னைக்கே வரச் சொல்லிட்டா[illegible]

''இருந்தாலும் இருக்கும்... பாஸ்...''

''சரி.. இந்த ஹைவேஸ் ரோட்ல அவ[illegible] எந்த இடத்துல ஓவர்டேக் பண்ணி மடக்க[illegible]

''கருவலூர் ரயில்வே கேட்டைத் தா[illegible] - ஒரு ஆறு கிலோ மீட்டர் தூரத்துக்கு சவு[illegible] தோப்பாகவே வரும்... ஒரு பொட்டு வெளிச்ச[illegible] இல்லாத அந்த இடத்துல... காரை மடக்கி - [illegible] பேரையும் சவுக்குத் தோப்புக்குள்ளே இழுத்[illegible] காரியத்தை முடிக்க வேண்டியதுதான்...''

''கருவலூர் ரயில்வே கேட் இன்னும் எவ்வ[illegible] தூரம் இருக்கு...?''

''ரெண்டு கிலோ மீட்டர் தூரம் தான்...''

''சிகாமணி! பிஸ்டல் உன்கிட்ட தானே...''

''ஆமா...''

''ஆளுக்கு ரெண்டு தோட்டா... இரண்டு தோட்டாவும் மார்புலதான் பாயணும்... டாக்டர், அவ [illegible], இளந்தேவன்... மூணு பேரும் சுட்ட [illegible]மே பிணமாகணும்...''

தலையாட்டினான் சிகாமணி.

கார் கருவலூர் ரயில்வே கேட்டைத் தாண்டியது.

சிக்கந்தர் காரின் வேகத்தை அதிகரித்து - முன்னால் போய்க் கொண்டிருந்த புவனேஸ்வரியின் [illegible] கொஞ்சம் கொஞ்சமாய் நெருங்கி - பின் ஓவர்டேக் செய்து - இருபதடி முன்னால் போய் [illegible]க்கிட்டான்.

''க்றீச்ச்ச்...''

புவனேஸ்வரியின் காரும் பிரேக்கிட்டு ஓரமாய் ஒதுங்கி டயர்கள் கிறீச்சிட நின்றது.

குப்தா, சிகாமணி, சிக்கந்தர், முஸ்தபா நான்கு பேரும் காரினின்றும் இறங்கி ஓடி வந்து சூழ்ந்தார்கள்.

புவனேஸ்வரி திடுக்கிட்டுப் போய் பயத்தில் அலறினாள்.

''யா... யார்... நீங்க...?''

''பேசாதே...! மூணு பேரும் இறங்கி ரோட்டோரமா நில்லுங்க, இல்லேன்னா காருக்குள்ளேயே சுட்டுத்தள்ள வேண்டியிருக்கும்...''

செல்வமணி.

புவனேஸ்வரி,

இளந்தேவன் - மூவரும் காரிலிருந்து வெளிப்பட்டார்கள். சுற்றிலும் இருட்டு. நிசப்தம். அந்த நிசப்தத்திற்கு மெருகு ஊட்டுகிற மாதிரி [illegible] சத்தம். சிகாமணி கையிலிருந்த [illegible] உயர்த்திக் கொண்டு சொன்னான்.

''மூணு பேரும் ரோட்டை விட்டு இறங்கி - [illegible] தெரியற சவுக்குத் தோப்புக்குள்ளே நடங்க...''

செல்வமணி நடுக்கமான குரலில் கே[illegible]

''உங்களுக்கு வேண்டியது பண[illegible] குடுத்துடறோம்... எங்களை விட்டுடுங்க...''

''எங்ககிட்ட வேண்டிய பணம் இரு[illegible] எங்களுக்கு வேண்டியதெல்லாம் உங்க உயி[illegible] நடங்க... சவுக்குத் தோப்புக்குள்ளே போ[illegible] உயிரை விடுவீங்களாம்...''

மூன்று பேரையும் நெட்டித் தள்ளினான்.

''ம்... நடங்க...''

நடந்தார்கள்.

சவுக்குத் தோப்புக்கு உள்ளே வந்ததும் -

குப்தா கத்தினான்.

''சிகாமணி! சுட்டுத்தள்ளு...''

சிகாமணி ரிவால்வரை உயர்த்திய வி[illegible] வரிசையில் கடைசியில் நின்றிருந்து - இளந்தே[illegible] தன் காலை திடும்மென்று உயர்த்தி - அவ[illegible] இடுப்பில் உதைக்க-

ரிவால்வர் பிடிப்பின்றி நழுவியது.

பாய்ந்து அதை ஏந்திக் கொண்ட[illegible] இளந்தேவன். நான்கு பேரையும் பாத்து கத்தி[illegible] ''ரெய்ஸ் யுவர் ஹேண்ட்ஸ்...''

குப்தா பதறினான்.

''இளந்தேவன்...!எங்களை உ[illegible] தெரியலை... நா... நாங்க உனக்கு தோஸ்த்...''

''தோஸ்தா...?'' சிரித்தான் இளந்தேவன். ''[illegible] எனக்கு மூளை பிசகி - பழைய ஞாபகமெ[illegible] மறந்து போனதாய் - எல்லோ[illegible] நினைச்சிட்டிருக்காங்க. எனக்கு எந்த ஞா[illegible] மறக்கலை. நான் பழைய இளந்தேவ[illegible] எனக்குள்ளே எல்லா ஞாபகமும் இரு[illegible] போலீஸ்கிட்டேயிருந்த தப்பிக்கிறதுக்காக[illegible] பழைய ஞாபகங் களையெல்லாம் மறந்தவ[illegible] நடிச் சிட்டிருந்தேன். அப்படி நடிச்சதி[illegible] நண்பன் யாரு விரோதி யாருங்கி[illegible] புரிஞ்சுகிட்டேன். டாக்டர் புவனேஸ்வரி[illegible] செய்யறதுக்காக நான் சென்னை வி[illegible] பாண்டிச்சேரிக்கு வந்தேன். எதிர்பாராத வி[illegible] விபத்து நடந்தது. டாக்டரம்மாவோட போ[illegible]

[illegible]டே இருந்ததுங்கிற ஒரே ஒரு காரணத்துக்காக அவங்க என்னை அனுசரணையா கவனிச்சுக் [illegible]டாங்க... எங்கம்மாவோட ஹார்ட் ஆப்ரேஷனுக்கு [illegible] செய்யவும் முன் வந்தாங்க. அந்த மனசு [illegible]ளுக்கு வரலையே....''

முஸ்தபா ஓரடி முன்னால் வந்தான்.

''இளந்தேவன்! நான் சொல்றதைக் கேளு... [illegible]டரம்மா தான் நம்ம தொழிலுக்கு எதிரி... [illegible]ங்களை தீர்த்துக்கட்டு... நாம பழையபடி தொழில் [illegible]லாம். வர்ற லாபத்தில உனக்குப் பாதி... [illegible]ங்களுக்குப் பாதி...''

ட்ரிக்கரை சுண்டினான்.

''டுமில்...''

முஸ்தபா நெஞ்சில் தோட்டாவோடு - துள்ளி [illegible] மல்லாந்தான். பயந்து போன சிகாமணி ஓட [illegible]படியும் ட்ரிக்கருக்கு வேலை கொடுத்தான் இளந்தேவன். சிகாமணி வயிற்றைப் பிடித்துக் [illegible]டு சாயவே -

சிக்கந்தரின் நெஞ்சுக்கு ஒரு தோட்டாவைக் [illegible]த்தான்.

''டுமில்...''

தோட்டாவை வாங்கிக் கொண்ட சிக்கந்தர் [illegible] வலியோடு இளந்தேவன் மேல் பாய்ந்து [illegible]த் தாக்க முயல -

நிலைதடுமாறி சரிந்தான் இளந்தேவன்.

அந்த விநாடியை பயன்படுத்திக் கொண்ட [illegible] தன் இடுப்பில் வைத்திருந்த சூரிக்கத்தியோடு [illegible]ந்தான்.

இளந்தேவன் எழ முயன்ற விநாடிக்கும் [illegible] நேரத்தில் - வயிற்றுப் பகுதில் கத்தி [illegible]

''ஹ...ஹம்...மா...!''

சிறுநீரகங்களை சிதைத்த கத்தியை [illegible]டுத்தாமல் ரிவால்வரை நழுவ விடாமல் [illegible] - குப்தாவின் முகத்திலேயே சுட்டான் இளந்தேவன்.

''டுமில்...''

குப்தாவின் முகம் திசைக்கு கொஞ்சமாய் சிதறியது.

டாக்டர் புவனேஸ்வரியும் செல்வம்மணியும் ஓடி வந்தார்கள். கத்திக்குத்துப் பட்டு தளர்ந்த இளந்தேவனை தாங்கி கொண்டார்கள்.

"டா...க்...டர்..."

"இ...ள...ந்..தே...வன்..."

கையெடுத்துக் கும்பிட்டான். "என்னை மன்னிச்சுடுங்க டாக்டர்... போலீஸ்கிட்ட யிருந்து தப்பிக்கிறதுக்காக... அம்னீஷியா பேஷண்ட் மாதிரி நடிச்சேன். இன்ஸ்பெக்டர் சொன்ன மாதிரி நான் ஒரு க்ரிமினல். போதை மருந்துகளை வியாபாரம் பண்ணி வாழ்க்கையை நடத்தினவன்... டாக்டர்! எங்கம்மாவுக்கு நான் ஒரு க்ரிமினல் என்கிற உண்மை தெரிய வேண்டாம். அம்மாவுக்கு மட்டுமில்லை, வெளியுலகத்துக்கும் தெரியப் படுத்த வேண்டாம். நான் உங்க பேஷண் டாகவே சாக விரும்பறேன்... எங்கம்மாவோட ஆப்ரேஷன் நல்லபடியா முடிய நீங்க தான் உதவி பண்ணனும்... பண்...ணு...வீங்...களா டாக்...ட...ர்..."

குரல் சட்டென்று குழற -

இளந்தேவனின் உடம்பு உயிர்த் துடிப்பை கொஞ்ச கொஞ்சமாய் இழந்து கொண் டிருந்தது. டாக்டர் புவனேஸ்வரியும் செல்வ மணியும் - நீர் நிறைந்துவிட்ட விழிகளோடு ஒருவரை யொருவர் பார்த்துக் கொண்டார்கள் மௌனமாய்.

(முற்றும்)

வாசகர்களிடமிருந்து
சிறுகதைகள், கவிதைகள்
வரவேற்கப்படுகின்றன. வாசகர்கள் தங்கள் படைப்புகளை அனுப்ப வேண்டிய முகவரி:

டிடெக்டிவ் நாவல்

13, தீத்தாரப்பன் தெரு
திருவல்லிக்கேணி
சென்னை-600 005.